

k v a š ň á k (3)

u r ě n o p r o n e j i n
t i m n ě j š í p o t ř e b u
b y t o s t i s j e m n o u
p s y c h i k o u

7356683
Šteřina

Mistr světa zůstal úplně bez medaile – a to byl píece jen
trochu silný tabák!

co je

a co není Q

Žijeme ve skvělých příbězích. Vlastně nejsou skvělé, ale máme radost z toho, že to jsou příběhy. Tak kupříkladu v našem světě chtěl jednou El Mehlek provdat své tři ohyzdné dcery, které si nikdo nechťel vzít. Vlastně nebyly ohyzdné, ale nikdo si je nechťel vzít, a tak byly ohyzdné. V zoufalství pozval El Mehlek k sobě básníka El Aře a hostil ho svým nejlepším vínem. Další den se postaral o to, aby se po městě rozneslo, že z El Mehlekových dcer pil básník. S ženichy se roztrhl pytel...

Nebo např. brankář exmistrů světa z Argentiny Pumpido se těšil zvyku vyskočit před začátkem zápasu na břevno brány a udělat pro radost jeden shyb. Vlastně ne jeden, ale shyb či něco jako shyb v jakémkoliv množství. Jednoho dne se mu za očko držící síť zachytil snubní prsten a při seskoku si Pumpido utrl prst...

Nebo při Gagarinově startu do kosmu zatelefonoval jeden příznivec všeho nového progresivnímu básníku Pavlu Kohoutovi. Vlastně básníku s vlastním vývojem Pavlu Kohoutovi. Telefonista se optal básníka, zda ví o tom, co se právě událo. Vlastně spíše, co se právě děje. Kohout odpověděl krátce: „Již piší!“ (tenkrát z toho byl text písně Dobrý den, majore Gagarine).

Nebo když v rozhodujícím zápasu hokejového play off mezi Jihlavou a Litvínovem vzniklo podezření, že jeden z rozhodčích písknul ve prospěch Litvínova, napadl ho veřejně trenér vojáků Holík. Vlastně napadl ho verbálně. Bylo po 17. listopadu a tak na něj volal: „Ty komunisto!“ Či co ...

Nebo viz oben...

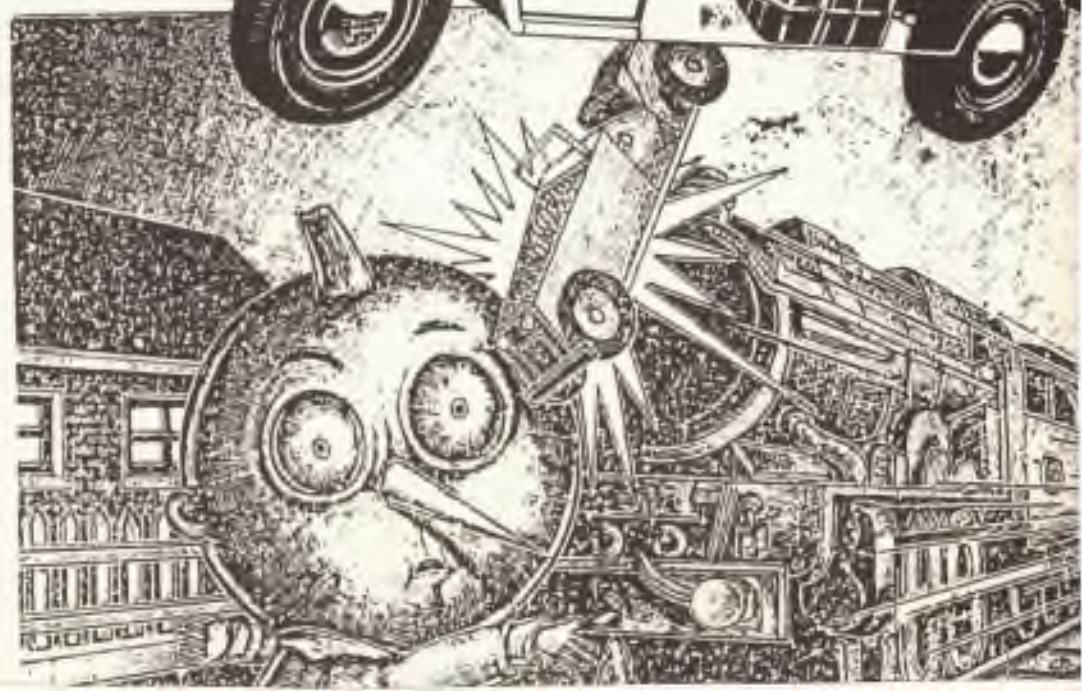
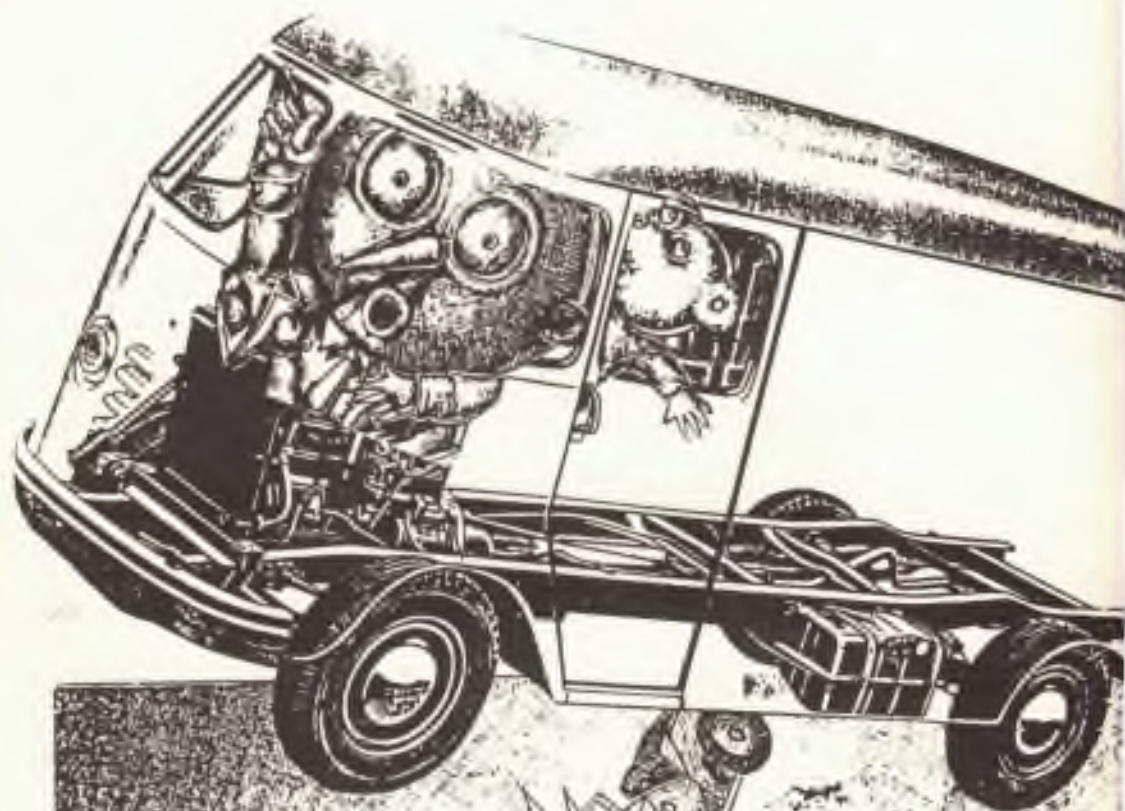
Opravdu je to úžasné století. Je to vlastně vlasti a tenhle patriotismus, to je také časopis Kvašňák. Máme své století zkrátka rádi a vůbec si nemyslíme, že by měl být konec světa a to je také časopis Quašňák. Máme rádi, když se někdo ztrapňuje jako třeba básník Čejka v esejí Jak (ne)sbírat básně a máme rádi, když se někdo raduje jako třeba Helena Fibingerová, když vyhrála zlatou na MS v kouli žen. A to je také časopis Qašňák. Vlastně jednodušší by bylo říct, co ten časopis Kvašňák není. Pak tedy příběh:

Jednou jsem potkal v antikvariátu pražského konceptualistu Jana Mlčocha. Ten rukou zkušnou sáhl do regálu a pravil: „O Janu Skácelovi se říkalo, že byl ... a přitom napsal takovouhle knížku (myšleno „Jak Ivan zvíťazil nad zlým carem,“) v roce 1960!“

A nyní – tajenka naší luštěnky Vám odhalí, co měl být Jan Skácel a co má být Quašňák. Poradíte si s tímto oříškem?

Kromě toho, básníci! BACHA NA KONCEPTUALISTY, VĚDI VŠECHNO!

Na závěr bychom chtěli za pomoc a za radu a že nám drželi palce poděkovat: Karlovi V., Jiřímu L., Petrovi M., Martinovi M., Karlovi P., Janovi K., Miroslavovi B., Frantovi J., Pedrovi, Ladislavovi R., Ladislavovi O., Jásirovi A., dr. Miloslavovi Ž., Josefu J. a speciálně všem, co mají něco společného s Vlastou V., Janou T., Gustou F., Danou O. a „amazonkou z paneláku“.

/ FORTUNA

ISBN 80-900674-0-9

© 1991 Květinál

Magie Quašňáková autentická luštěnina	— — — — —	4
Štěpán Kafka (S Natálií v nákupní hale)	— — — — —	8
Tomáš Kafka (Verše)	— — — — —	10
Jaroslav Róna (Velký lov)	— — — — —	16
Štětináč (Proti mně jde chlap)	— — — — —	27
Jaroslav Pižl (Blbě básně)	— — — — —	30
Donald Barthelme (Balon)	— — — — —	36
Sešitek ze šestasedmdesátýho	— — — — —	42
Česko-dělnický slovník	— — — — —	43
Chorobopis	— — — — —	48
Zápis z volby prezidenta ČSSR 1975	— — — — —	49
Vladimír Bouček (Klobouk)	— — — — —	53
Urmuz (Stamate a nálevka)	— — — — —	56
Lenka Vycházelová (Helena a její touha)	— — — — —	61
Lenka Vycházelová (Rept lazebnice)	— — — — —	62
Daniil Charms (Na smrt Kazimira Maleviče)	— — — — —	68
Daniil Charms (Bouře)	— — — — —	69
Daniil Charms (Osud profesorovy ženy)	— — — — —	70
Nikolaj Olejnikov (Ovocná strava)	— — — — —	73
Comix-oberiuté	— — — — —	74
Zápis z provedení představení „Typ el Faite“	— — — — —	87
Štěpán Kafka (O Natálii, nikoliv o slonech)	— — — — —	92

m d

[illegible]

A

B

C

D

g i c

Quašňákova autentická luštěnina (první toho druhu)

vertikálně

1. první osoba přítomného času slovesa, které vyjadřuje činnost psa vůči měsíci
2. obvyklé podstatné jméno přiřazované za adjektivum SATIRICKÝ
3. světoznámá sopka
4. blábol
5. pobídka rómskému hudebníku
6. zlatá fotbalová, co ji naposled ve svých rukách Carlos Alberto v 70–tém roce
7. nedřlná součást umělce za dob vlády TOTALITY
8. vně
9. skinheadské citoslovce; dovednost
10. věčná inspirace bohémů
11. 20–té písmeno české a slovenské federativní abecedy; citoslovce časomíry
12. lvíce našeho dětství
13. označení paralelní měny v Československu
14. měřitelná jednotka inteligence

horizontálně

- A. 1. část originální Q–tajenky
- B. moderní podoba Hurvínkovy tajenky
- C. 2. část originální Q–tajenky
- D. citosloce oslího projevu; zkratka pro „to jest“; oslovení klasickým ženským jménem; druh opičky; centrální litera kvašňákovské abecedy

štěpán kafka

s natálií v nákupní hale

Přijely kolotoče. Ve městě začalo být až nebezpečně živo a před zvláštním prachem se dalo ukrýt jen ve velkokapacitních nákupních halách.

„Pojďme do nákupní haly“, navrhl jsem prostofece Natálii, abychom se dostali z toho nejhoršího.

ATMOSFÉRU VELKOKAPACITNÍCH NÁKUPNÍCH HAL JSEM MILOVAL JIŽ OD DĚTSTVÍ.

Od země se zdvihaly přízračné chuchvalce páry, takže pro normálního smrtelníka bylo nemožné dohlédnout od kamen instalovaných v levém rohu haly ke kamnům instalovaným v rohu pravém. Dnes již kamna pouze upomínala na melancholická údobí energetických krizí, které cyklicky trápily naše předky. Nyní byl z kamen vkusný starožitný doplněk nákupních hal.

„Drž se mne“, nabádal jsem Natálii ze samé opatrnosti. Natálie je a byla má partnerka.

Lidé se úsnili u prodejních pultů, takže v našem prostředním koridoru bylo třeba uhýbat pouze před agresivními pohyblivými reklamními poutači.

Natálie : „Musíme si pospíšet, aby nám nezavřeli!“

Já : „Hlupáčku!“

Natálie si toho dne vetkla do vlasů saténovou imitaci kolibřika, která rafinovaně kontrastovala s úmyslnou sešlostí její oblíbené teplákoviny. Využíval jsem každé příležitosti, abych se na tu, již svojí partnerkou nazývám, usmál. Bylo potřeba počítat s její nestálou povahou.

„Máš babul“

K čertu! Ve svém okouzlení jsem pozapomněl na preventivní ostrahu vůči příslušníkům nechvalně proslulé Ligy za propojení infantilnosti se senilitou. Nyní se ke mně přitočil jeden z těch omšelých dobráků neurčitého věku a na svrchníku mne poznamenal tzv. černým petrem.

Nedalo se nic dělat. Byl jsem zapojen do „hry“. Ustavení Ligy bylo součástí dlouhodobého sociálního programu s federální platností. Nebylo instance, u které bych se mohl odvolat!

Pohlédl jsem úkosem na Natálku. Náhle mi připadala velmi bezbranná. Chtěl nechtěl jsem musel svoji překerní situaci vyřešit jinak než prostým převedením šachu na osobu své partnerky. Mhouřil jsem oči, abych si vyhlédl vhodného spoluhráče pro další průběh nenáviděné hry.

„Hej, sousede, pojďte sem na moment!“, zkusmo jsem hvízdnul na prsty. Dnes však již málokdo byl ochoten naletět na úskok tohoto kalibru.

– Dostavily se příznaky mrzutosti.

Náhle se strhl poprask. U pultu se zlevněným zbožím oznamili, že zboží došlo a nadále se bude prodávat již jen zboží zdražené. Lidé se posluchovali, dobírali si neurotické prodavačky a i jinak

se začali chovat velice neukázněně. Příležitost ?

PRUDCE MĚ ZAMRZELO, ŽE JSEM TAK DOBŘE VYCHOVANÝ.

Být řadovým halamou, těžko bych babu-petra-šach pocífoval jako skvrnu na cti.

Zůstával jsem však i nadále natolik svůj, že jsem se rozhodl jednat.

ad 1) Urychleně jsem uštědřil záhlavec mdlému holomkovi.

„Oplatky se nepečou“, zavrčel pohotově a odhalil přitom svůj zažloutlý chrup.

BYL TO TEN NEJOMŠELEJŠÍ TRIK.

ad 2) Zkoprněl jsem.

„Bruno, miláčku, hraješ ty vlastně fair?“, choulila se Natálie kdesi u kamen.

„Já ti dám nepečou!“, promluvil v můj prospěch náhodný arbitrer. Zřejmě znalec.

ad 3) „Vem si ho“, zkusil jsem operativně podnítit arbitrovu krvelačnost.

Výzva však kupodivu vyslyšena nebyla. Civilizační bariéry?!

„Teda vy máte fóry...“, ohrnoval nad našimi hádkami nos kybic.

Situace se jevila značně vyostřenou. S hrou to podle všeho mělo již málo společného. Rameno spravedlnosti však zůstávalo na mé straně.

„Ale sousede!“

„Vždyť on je prašivý!“

„Komu nadáváš, stupidáku!“

„Pojďme odtud, bojím se...“, špitla Natálie, aniž by dbala mého zájmu o situaci. Předstíral jsem nedoslýchavost.

TRMA VRMA.

Zasnil jsem se.

Na schodišti pozvolna dozruly kroky posledních žijících svědků té drobné aféry.

„Bruno, jak ti mám věřit? Ty mě nemáš rád!“, v některých ohledech byla Natálie pedant.

„A kam bychom podle tebe měli jít?“

„NĚKAM, KDE JIŽ ODZBROJILI!“

Byli jsem však sami v úrobách nákupní haly, která se noc co noc přeměňovala v prádelnu. A tak...

Mé obavy se potvrdily s příchodem první pradleny. Byla to statná žena středního věku. Stáli jsme proti větru, takže nás zprvu nezaregistrovala. Jakmile však přišla blíže, zakmitly jí v očích plamínky pozornosti. Postavila kbelík na podlahu a bojovně si opřela ruce v bok.

„Co tu hledáš, mladej?“

Přistoupil jsem blíže. Snažil jsem se pokud možno zachovat důstojnost.

„Oni vás nevyhnali?“

„Jak bych to jen, matičko ... ráčej vědět ... my se jaksí vyhnat nenechali!“

„Prý nenechali!“, opakovala s důrazem na měkké i. „Tak mladej a už tak vychytralej! Sprostý výmluvy! Ve vašem věku sem eště dávno nelezla do prádelen a trávila život na kolotočích!“

Furiantsky jsem pokrčil rameny. Co je moc, to je příliš.

„Natálie, pojď si něco poslechnout!“, rýpnul jsem si do vosho hnízda.

„Sprosfáku sprostěj“, vzkypěla žena přesně podle očekávání. „Hybaj ven!“

Natálie pochopila, že ještě nejméně chvíli budeme mít navrch.

„Nechte si své vulgárnosti, pani. Nic jsme vám neudělali“, neskrlbila svoji mladickou energií. Byl jsem na ni zase jednou pyšný.

„Ven! Ať už vás nevidím!“, fašizovala se překotně naše protivnice. „Za těch pár šupů, co mi tu platěj, si nenechám dělat na hlavu. Kór vod takovejch strakatch. Ven!“

SMÁLI JSME SE NATOLIK, ŽE NÁM TRYSKALY SLZY Z OČÍ.

O to víc jsme byli zaskočení bojovou operací cechu praden, které se nám sešikovali mezitím v zádech.

Vzduch se záhy stal nedýchatelným. Hlavně pro nás.

»Pradleny nas tloukly hrbety rukou STOP elitní vycelenena ceta zamorila ovzdusi mydlovými bublinami STOP bublifuky bublifuky STOP takové waterlo se neda zazít ani u kolotoču STOP podpis Bruno a Natali«

Natalii vypletly z vlasti jejího ozdobného kolibříka. Mně vyholily skráně. Bylo nepřijemné.

Přes všechny osobní výhrady k postupu cechu praden došlo nakonec i na omluvy. Činil jsem tak, rozený šašek, v řeči vázané, což kupodivu vylepšilo vzájemné vztahy. Ozvaly se i návrhy na pozvání na čaj. Vedoucí směny však z titulu své funkce záhy učinil přítrž takovým dohadům. Obřadně jsme se rozloučili a odešli se vyzvracet na vzduch.

JE TOHLE CYNISMUS?

tomáš kafka

verše

básně

U starého stolu

(Elen k narozeninám)

Ne popelky a popeláři
 nenechte prince samotného
 pohádkami zpěněného,
 střevlíčkem píte, šampaňské!
 „ach, svedčte i mne, sedmilháři“
 sám napodobím šarm panské,
 starý hrachor v kalamáři a
 ód dna šplouchá Bodensee.
 Všude jsem byl, všickno viděl, ba vše znám
 než nožku žel, bych krásnou stékal
 já polubotku ztratil sám
 times.

(6.6.99)

Polský verš

Z měsíce na zem se vylilo stříbro
 v jezerní soutěsce mění se v bláto.
 Mně sice z podzemí vytékáš, Odro
 ve Wisle rýžující: mlčeti – zlato
 vytékáš do hrnce u malé stružky –
 stopy mne dovádí z řasové tužky
 stopy mne v bezvládí přivádí k tanci;

polští básníci, minulost navždy je
 v momentu pryč, zahoukal Danzig
 a teďka napoj mne, jméno mé Mickie –
 zajisté – which?

(17.8.99)

Sbohem a pár teček

Poslední okna zde svítící
patřila hercům, ať Kohout
či jiný odkrýval bílý cip
záclony, dnes sžloutl rozžhnout
sám pražský čas své without
or with, stejně jak kvetl bez
zde v Praze se lstí ratolest
v záclonách křtice šednou;

šedý je kostým paní Marty,
Magdaleny, U štiky v ulici
vešly se do pasparty kostýmy
a vešli jsme for a past, vešli
my...

(27.2.89)

Solche Boote sind verboten

Jonglér cvičí v parku za marku
gouldeny v kanálech svítí a reznou
že jonglér cvičí a housle vrznou
sotva s houslistou máčíš obálku
věděl již Chagall, Rus bytem v Paříži.

gracht! Amstrdan, ten arci akvarel!
V parku jonglér s kužely cvičí
z musea vychází ožvlá madame Stäel
zmožená ke člunu, tento již chrčí.
Vlezešli do vody, růžovou vidíš ji.

Král jede madame svým člunem člunem pro růži
král... che Boote sind verbotem

(6.9.89 - Amstrdam)

pozn. Solohe... - takové čluny jsou zakázány
gracht - holandsky kanál

Noční waltz

Jak se to stalo
že jsme tak málo
málo poetičtí.
Jápak to, že z noční róby
obtančují muže mdloby,
on neví a on může, coby
elegantní rozvědčík,
parfémovat ženě růže
té, co jí zve na valčík
tanče, vůni víří šálou
ach bye bye sport
já jsem zde und
ich bin dort
dorty chodí s mojí milou.

Motají se nohy parkem
stopy hrají nočním waltzem
dotýkaj se luny palcem
či že je to parfém?

(23.3.90)

Jména

(H. Vávrové)

Ano, žijí zde komunisté, ano
a mrtev sudí jest, docela nať
mrkvová, v kotli mu vaří jméno
Maďarskem nese se příjmení Nagy.

Ach jistě, žijí tu, žijí, ach ano
v zahradě navečer rozkvétá gingo
a když i Meryl mohla mít moudré jméno
Sofie, who loves you – šeptal jí Stingo.

Na listcích drží se třpytivá rosa
komu jsou potřební, komu, tak komu
ó, muko – stolistá, cudná jsi, bosa
... až jmény zaplají okna na domu
oroďuj za nás...

pozn. Meryl Streep, představitelka Sofie
ve filmovém zpracování Sořilny volby

TOMÁŠ KAFKA (ročník 1965): vlastním jménem
Básník, znalec fotbalových sestav a větných
staveb, zaměstnán v ČSAV počítáním
obrozenských veršů, žije v Praze, básní kdekoli

ronán

jaroslav róna

velký lov

Ronán? Co to je ronán?, mohl by leckdo po přečtení titulku namítnout. Rád bych hned z kraje zamezil špatnému pochopení věci, které by zřejmě automaticky po takto položené otázce nastalo. Ptejme se proto nikoliv Co to je?, ale KDE TO JE? Když jsem se o určení žánru s autorem bavil, shodli jsme se na tom, že jeho poloha v osmdesátých letech české literatury je jaksi apendixální, zkrátka, že jde o relikvii let sedmdesátých. A to nikoliv pro volené téma, ale pro bezstarostnost psaní. Však také vznikál – neprozradím přesně kdy – z autorova přebytku fantazie. A to je další zaklínací slovo let sedmdesátých. První stopu tedy máme. Podívejme se však ještě dále, kam ronán směřuje. Že to nebude do reality, ale do světa jazykových možností, je nasnadě. Důležité je uvědomit si, co je nositelem energie, která Rónovi umožňuje vést tak jednoznačnou vyprávěcí linku. Není to nápad, tím méně příběh, není to obraz – je to slovo. Slovo v sobě kumuluje onu energii. Slovo si volí další slovo. Rovněž vtip vzniká buď jako nahromadění této energie, která zapříčiní vznik anekdotického celku, či jako výsledek šťastné asociace (kdybychom použili výraz „zauzlí“ namísto „nahromadí“, pak by bylo možno mluvit o „šťastné uzlince“). Základní topografie je tudíž provedena, zbytek nechť dokonají průvodci Velkým lovem: Robert Moucha a Roger Dalton.

TOMÁŠ KAFKA

Roger Planton a Robert Moucha vyšli z obory, třímajíce ve svých rukou trojky – šestlitranné. Robert dokázal svým chováním, že je pravým nímrodem. „Neukazuj se zdaleka, Roberte, neřeba tvých rad, Rogere“ – oba se zasmáli. Richarda Daltona však již nebylo. Rozejít se do svých domovů nemohl, neb u Roberta byla k obědu muchomůrková polévka a u Rogera se pralo. Pamatoval Roger na chvíli, kdy její matka drhla ve špinavé mydlinkové vodě mezi stříbřitými slanečky a mezi vráskami jejích očí probleskovalo bělmo podobné lesklému hřbetu bílé velryby. Chvilu rozloučení nastala – palec Rogerovy ruky dotknul se předloktí Robertovy pravé ruky a za pomoci ukazováčku mravenčí chůzí došla jeho ruka až k jemné dlaní svého přítele – přátelsky se na sebe zaculili a hřbety jejích rukou o sebe

třískly, pak oba chlapci ukročili do strany a třikrát poskočili na jedné noze, přidržující si druhou volnou rukou zelené myslivecké kloboučky s kančími štětlinami. Stoupli si k sobě zády, zahákli se za lokty obou rukou a každý se jednou předklonil vpřed, slyše hlasité lupání v druhové páteři. Pak pouze již následoval úkrok do boku a malá úklona. Taký byl jejich pozdrav. Když se rozloučili, spěchal každý za svými povinnostmi. Roger byl student dálkové větvě a Robert ne.

„Hej, Mortone, dopíjejte“ – Jak slastné je být studentem. Morton zvedl sklenici k ústům a zhluboka se napil, skrze sklo svého půllitru spatřil hlavu Rogera Plantona, která pluje odříznuta od spodku těla zaschlou obroučkou pěny na stěně sklenice. „Hola dobrý brachu přisedni si a rozpředme hovor.“ Prošla kolem ohavná škatule a Morton vypálil od boku: „Ta vypadá jako tvé děvče“ – několik okolních stolků se nezasmálo. „Od té doby, co mi zahýbá s tebou, s ní nic nechci mít“, opáčil Roger a v jeho očích kmitlo šibalské světlo – byl připraven na pěknou půtku. Režaté slunce sestupující z oblohy šmrlo oba přátele zesláblými paprsky mezi listy velkého kaštanu, který zastíňoval část zahradní restaurace, kde seděli a odkud byl krásný výhled na město.

Roger dospíval nesnadno – v těch bouřlivých dnech býval často terčem svého otce – vášnivého nimroda, po kterém zdědil zelenou mysliveckou krev, uniformu, klobouček se štětlinami i dobromyslný myslivecký humor. Postavil jej otec každé ráno mezi první řádky stromy obory, poručil mu – „Rogere, než slunce vyjde nad obzor skryješ se v houšti jako lesní zvěř a já na tebe budu počítat hon a ne abys mi vběhl do rány“ – zasmál se dobromyslně a vypálil po chlapci první spršku broků, aby zaplašil myšlenku na loučení se synem, která mu bolestně rozrývala zelené myslivecké srdce. Celý den vždy trval hon a chlapec se vracíval s proštílenými koženými kalhotkami, rukama rozdrásanýma od trní a s radostným leskem v očích, neboť jej otec neuložil. Horší to však bylo v zimních měsících, kdy se chlapec brodil po pás ve sněhu a otec naň pošlval i psy – tu se stávalo, že byl uloven a ležal dlouhé šťastné měsíce v nemocnici s proštíleným ramínkem nebo zápalom plic. Morton se celým svým uzenkovitým tělem otočil ke stolu, třímaje v rukou prázdné poháry. Roger šetřil úsměvy pro okolující dívky – když vtom vypadl mu sáček lesněnek. Morton sáhl hlubě pod stůl a roztrhl jej a rozhazoval hrsti lesněnek po lidech, volaje „Bohatství lesa na váš stůl.“ Když se oba dosyta nasmáli, udeřil Roger pinou vahou své pěsti do Mortonovy brady. Stály 2 Kčs. Morton, sbíraje se ze země, přerozmanitými výrazy chválil kamarádův úder, zpestřený mohutným prstenem, vyrobeným z kančích klů. Oba chvíli mlčky seděli, noříce se zraky pod upnuté gumíčky dívčího prádélka. Mortonova postava nabývala opět svého zvláštního tvaru. Morton po válce bydlel ve starém

rozstříleném tanku i se svým dtem a svými pěti sestrami. Jak později rostl, vyplnil svým tělem celý vnitřek vraku a když se jeho hormony přeplněné tělo stále více rozpínalo, našlo si cestu úzkou, ale dlouhou dělovou hlavní, takže Morton, když se postavil, vypadal jako obrovitá bílá houba, na jejímž klobouku stál semafor, který se vesele rozhořoval zelenou barvou jeho očí nebo červenou barvou nosu. Vlečiny se skládaly do krásných obrazců a pak se opět rozplývaly, pokrývaly oba přátele šedým nánosem. Sledovali pobavenýma očima, jak lidé kolem stárnu a jak stařík v rohu se již pod náporem času rozpadl stářím. Číšníci ihned přispěchali s lopatkami a košťátky a nametali krčícího staříka na lopatky a házeli do kamen. Jeden číšník – mladý chlapec se však přece jen neopatrně dotkl staříkových zbytků a ihned se mu zvrásnila tvář a vypadaly vlasy a zuby. Morton komentoval výjev slovy: „Zub času se nezastaví před nikým a ničím.“ Pohled mu bezděčně sklouzl na Rogerův vyčnívající řezák.

Robert Moucha vnesl svým impozantním příchodem do celého toho dovádění trochu vzruchu – byl totiž převlečený za mouchu a svým bzučením naháněl hrůzu okolo chodícím turistům. A právě před setkáním s přáteli se mu povedl krásný kousek – komihavým letem přeletěl několik kavárenských stolků a podařilo se mu přistát na podnose, na němž byly číšníkem právě nesený nápoje objednané několika arabskými naftovými magnáty. Měl – Moucha – však, jak se říká, v tom štěstí smůlu, protože spadl do jedné sklenice a arab ho vyplil. Kamarád ho radostně pozdravil svým typickým způsobem. Navrhl ze sklenic, nedopalků, popelníků, stolů, židlí, slunečníků, hostů a kavárenského personálu hromadu, zapálil ji a běhal dokola stále hustěji a hustěji, až se vytvořila z jejích mihajících se těl a hustého kouře neprostupná šedá hmota, do které Roger svým ostrým nožem vyřezal nápis: VÍTEJ NÁM ROBERTE MOUCHO, BUĎ VŽDY STASTEN VE SVÉM ŽIVOTĚ. Potom jim Robert oznámil, že se žení a ukázal jim fotografii své snoubenky. Když se takto vyloučil z jejích středu, odběhl – zpozorovav svoji snoubenku, která sedí s ostatními na malém, ale tučném perlově se lesknoucím hovínku.

„Nebylo dobře, že Richard Dalton padl, zasažen broky již hned ráno po zahájení lovu“ – rozpřádali přátelé opět hovor – „vneslo to do radostné a přátelské nálady v lese poněkud smutný akord.“ Také u oběda se tato nemilá příhoda projevila – místo slíbeného srnčího hřbetu s brusinkami byl zatím načerno. Přitom za přítelovu smrt opravdu nikdo nemohl a koneckonců nestalo se to poprvé, že se místo hojného úlovku neslo z lesa tělo kamaráda zblazené života.

Stalo se to takhle: Morton ráno v oboře zastílel svou novou ručnicí výstřelem do prázdna. Stalo se však, že zasáhl nádherného šestnáctáka. Dalton, který stál opodál, si toho všiml a chtěl nic netušícího krátkozrakého přítele potěšit. Nenápadně vklouzl do houští a loveckým lesákem jelenovi odřízl parohy a rychle je běžel ukázat Mortonovi. Ten však zaslechl dupot, uviděl velké tělo s mohutným paroží a vystřílel. Tak skončil Richard Dalton, věrný přítel, kamarád a nimrod.

Během odpoledne přicházeli za Mortonem smuteční hosté a příbuzní (většinou také lovci), potřásali mu soustrasně rukou a blahopřáli k přesnému zásahu. Morton musel sedět doma v černých šatech a přijímat soustrastné gratulace a proto se dostal do kavárny až takto pozdě. Teď seděl, kouřil, ze své cigarety vypouštěl do vzduchu krásné kroužky a Roger do nich sákal prst, někdy dva. Myšlenka na Velký lov mu nedala již několik týdnů spát. „Ano, postřílel je všechny, všechny“ – vyřázel ze sebe neartikulované zvuky unášen svou představou. A tu mu z hlavy začaly vyrážet obrazy lodí tažených obrovskými divokými zvířaty – cítil v očích a uších otupující tlaho pralesa, jež je tak dokonale vyplněno zvuky tléní, výkřků, mllování, zániku, růstu, dušení, proplouvání, vraždění, mihotání, i toku toho chvění v té cizí omamující i blízké prostoto pralesa, věděl, že jediná konkrétní a jasná věc je cvakání ostrých zubů někde za šedo zelenou stěnou a jako odpověď na ně jen pomalé přitlačení prstu na spoušť...

Uspořádat Velký lov.

„Hej, Rogere nech již toho zamyšlení“ – řekl Morton a popotáhl židlí. Roger také popotáhl židlí, obě židle popotázeny tvořily hluchý kosokruh. Hle – dvě holčičky – dole pod terasou hrála si dvě děvčátka – omloukala omítku ze staré budovy

kavárny. Když se Roger podíval tak, aby osa jeho zraku tvořila se středem stolu lžénici, sledoval holčičky v zákrytu, takže vypadaly jako jedna holčička, co otlouká omítku.

„Která se ti víc líbí Mortone?“

„Ta vpravo“ – řekl Morton, který děvčátka viděl také v zákrytu.

„Mně ta víc vlevo“ – nato Roger – záhon tulipánů mu odrazem vyhloubil v čele rudožhavou díru, jeho tvář vypadala jako naběračka naplněná rajskou omáčkou. Děvčátka porušila zákryt – jedna otloukala omítku a druhá šlapala obrovskými nohama v tulipánech. Roger i Morton si posunuli židle tak, aby měli holčičky opět v zákrytu, „která se ti víc líbí Rogere – ta vlevo, a tobě Mortone – ta vpravo.“

Holčičky se opět rozběhly do různých stran, jedna rozbíjela sekýrou lavičku a druhá psala na zeď ohavná znamení. Morton si posunul židli tak, že měl holčičky v zákrytu. Roger však již nemohl – v přesunu mu bránila ozdobná kavárenská mříž – „Mně se líbí ta vpravo“, řekl Morton – „Vždyť jsou v zákrytu“, řekl Roger.

Tu Morton dostal nápad – vytáhl z krabičky na stole sirku – dal si ji do úst a cigaretou škrtil o krabičku a zapálil si. Roger vzal cigaretu do úst a škrtil sirkou a zapálil si. Roger vzal cigaretu do úst, zapálil si ji sirkou, vyskočil na zábradlí, zajuchal a vrhl se dolů z hradeb a zabil se.

„Vyhráls“ – řekl Roger. Morton byl pýchou celý vedle, snad trochu vpravo a Rogerovi se zdál v zákrytu.

„Ty jsi z toho celý vedle!“

„Zato ty jsi teď v zákrytu“ – řekl Morton, kterému se Roger celou dobu jevil v zákrytu. Holčičkám se mezitím podařilo vytrhat těžkou betonovou dlažbu v parku. K stolu přisedla si dvě děvčata.

„Je zde volno?“

„Výborno?“

„ne VOLNO“

„Bolno?“

„ne VOLNO“

„Ano je zde VOLNO“

„Vy jste z Chodska?“ – řekl Morton.

„Ne z Beskyd“

„Že máte takové dudy“

„Kudy?“

„Dudy!“

„Jo – DUDY!“

Po tomto hovoru rozpředlo se u stolu nevázané ticho. Morton se rýpal v zubech logaritmickým pravítkem a Roger v uchu párátkem. Jedna z dívek – ta hnusnější se napila Coca-Coly a zakuckala se, Roger se lekl a nešťastně si párátkem propíchl ušní bubínek. Morton by si býval také urazil zub, ale naštěstí se praštil o nízká čísla O, O27, O, O26, O, O25. Matka jedné z holčiček si dala pod zadek peřinku z kočárku a objednala si velkého myslivce. Dítě si hrálo s lahví a vidělo myslivce, kterak drží láhev od myslivce a na ní je myslivec, co drží láhev, na který je myslivec, co drží láhev, na který je myslivec, co drží láhev na, který je myslivec...

Druhé dítě naproti tomu drželo pikslu od kakaa, na které je holandská selka, co drží pikslu od kakaa, na které je selka, co drží pikslu od kakaa, na které je selka, co drží pikslu od kakaa, na které je selka, co drží pikslu od kakaa...

Děti poprvé v životě si uvědomily nekonečno a oclily se ve 4. rozměru.

„Co tam tak divně čumíte“, řekla matka, která rozzuřena tím, že nechápe výraz obou dětí, jim namítlila a děl se touto procedurou rázem oclily zpět v 1., 2. a 3. rozměru. Přisedl si k ní její chlapec a strčil jí ruku zezadu do kalhot, takže nejdelší jeho prst dotýkal se tukové bulky nad její kostrčí.

Jedna z dívek povídá:

„Už jsme se s láťou domluvili, že tu bábu zabijem – ať cokoliv dělám, stoupne si za moje záda a čumí, čumí tak dlouho až se mi přischne k zádkům. Povídá: – Prdalo, co to děláš a to vidí, že luxuju. Já na to že luxuju. Vona – no nic já myslela, že luxuješ.“

„A cos dělala?“

„Luxovala jsem.“

„Aha.“

Morton políbí Prdelu ruku a přischne k ní.

„Vy jste jak ta moje bába, panel?“

„Morton!“

„Těší mne – Prdela – Mortone.“

Morton vstane, uchopí Prdelu za řadro a prudce je sevře.

„Bývaly doby, kdy mne tento dotyk otevíral brány slasti. Pak jsem však poznala, že pravá slast je spojena s bolestí a balancuje střídavě na obě strany jako lehounká baletka na laně s péroovým paraplíčkem.“

Morton sevře Prdelu řadro a volnou rukou ji vymkl ruku v rameni.

„Je to ono?“

„Ano.“

Přítelkyně uchváčena celým výstupem ani nepozorovala, že Roger ji vnikl rukou pod podvazkový pás. Uvědomujíc si postupně tuto skutečnost, obličej se jí měnil jako návod na umělé dýchání. Roger myslel si, že dívka zaskočilo. Udeřil jí pěstí prudce do zad. V tu chvíli dívka zaskočilo. „Já si odskočím“, řekl Morton a táhí Prdelu do houští. Prdela se oddávala balancu a rameno se jí houpalo jako houpací kůň v mlhovém poli hned sem, hned tam. „Když jsme bydleli v rozstříleném tanku, hned naproti byl hřbitov, kde rakvář den co den sbíjel rakve v tomhle taktu – trup, ruk, druk. Tomu rytmu se nedalo uniknout ani když matka naklepávala řízky, ani když se pak v noci oddávali milostnému soupeření, pamatuji si, že noc co noc z rakvářovy dílny i odvedle z nábojové komory se ozývalo Trup ruk druk ták“ – Prdela přischla k Mortonovi, nohy obtočené kolem jeho krku, sematůru, oddal se milostnému klání. Trup ruk druk.

„S tebou je slast Mortone jako když se na pile strhnou zuby.“ Přikvačil kouzelník, sáhl dívce pod podvazkový pás a vytáhl Rogerovu ruku. Obecenstvo tomuto triku zaleskalo.

Kouzelník pravil – „Není těžké kouzlit ani není lžeba rukodělného triku, stačí mi poznávat lidské chltění a točité cestíčky, kterými se ubírá, stačí předběhnout o pár schůdků dál odhalit to, co později stejně odhaleno bude. Kdyby si lidé všimli, že jste dívce vsířili ruku za podvazkový pás, nebude je překvapovat, že jsem ji odtud vytáhl. Překvapí je to však tehdy, uvidí-li že vy ruce nemáte“ – a opravdu, Rogerovy rukávy byly přišpendleny pevně ke švům jeho modrého námořnického obleku. „Přišel jsem o ruce při bojích na Azurovém pobřeží“ – neochootně pravil Roger. Hlavy lidí – i ostatních lidí – se k němu pátravě otočily. Bylo známo, že

ANO

Jméno Azurového pobřeží již po léta nikdo nevyslovil. „Vyšla na mne hlídka – celou silou vůle bránil jsem se usnutí, vetřel jsem si do očí stíelný prach a do klína nasypal náruč mořských ježků, v tom se nad obzorem jako řez chirurgickým nožem otevřela bílá brána, z které se vyvalila rudá střeva výbuchů a kanonády. Bubnová palba začala. Kamarádi byli zakopáni v děrách, na očích protlazurové brýle, čekali na vylodění pěchoty a já jsem přesto usnul, ve chvíli kdy nepřátelská pěchota vybíhala proti našim zákopům jsem se probudil, smetl jsem ježky z klína a dělal mrtvého. Ti ježci byli má záchrana i zkáza. Nepřítel se předsvědčoval, zda je mrtvola opravdu mrtvá bodnutím bajonetu – u mne si řekl, že mne již ožirají mořští ježci a byl jsem zachráněný. Po odražení útoku mne kamarádi vtáhli do zákopu a já byl živ a zdrav.“

„A CO RUCĚ ?!“

„Ach ano, ruce, málem bych zapomněl“, volal Roger a vytáhl ruce z kapes. „Do rukou jsem dostal od těch ježků infekci a otravu krve amputovali mi je“ – smál se Roger a mával rukama jak lopatami větrného mlýna nebo tenisovými raketami, či štítky na lepení sloních uší.

Kouzelník je všechny předběhl svým novým trikem – sáhl do roští, kde žoustali Morton s Prdelou a vytáhl odtamtud malého všskajcího tvora, podobného přesně do podrobností odlitému malému dítěti – „To je dítě Mortona a Prdelý!“, všichni tleskali a zároveň zemřeli, to byl nový kouzelníkův trik. Morton vylezl z houští – „do Prdele, co se to děje...“

„Nic“, pravil Roger. „Kouzelník podvádí – říká, že předběhá o pár schůdků a přitom neví, že je v pater nosteru – myslí si, že je před námi a zatím již otočil a je za námi“. Na důkaz řečeného Morton vrazil do kouzelníkova srdce vidličku na ústíčko a pravda, dítě zmizelo a Mortonovi spadl klobouk a lidé se také objevili. „Věc se má poněkud složitěji“, řekl kouzelník a tu se vidlička proměnila v krabí nohu, která držela nový arch poštovních známek s hlavou diktátora, kterého ještě nikdo neznal. Kouzelník však věděl, že ho už nikdo neznal – krabí noha obešla všechny přítomné, potřásla jim pravici a mlaskavým pohybem přilepila každému na čelo známku.

„Kouzelníku“ – vyhrkli sborem – „zveme vás na Velký lovi“

„Přijímám, ale vyhýbám se masitým pokrmům.“

„Pro vás necháme dietní zvíře“ – pravil Morton. „Je tam jeden kňour, co ho krmíme celý rok pouze suchary a mám ho schovaného pro jednoho diabetika.“

Dialektika ?

diabetika

eklektika ?

fyzika.

„Ach tak“, řekl kouzelník. „Dobrá.“

Uchopil Mortonovu hlavu, otočil si ji kolem ruky, na hlavu si nasadil nafouknutou gumovou rukavici a zakokrhál.

„To je slabé, kouzelníku“, pravil Roger. „Je vidět, že nemáte školy“, uchopil kouzelníka za nohy, nacpal ho do krabíčky se sirkami, vytáhl cigaretu. Kouzelník se zatetelil blahem, že bude zachráněn. Roger si však zapálil zapalovačem.

„Vyhráls“, řekl kouzelník a při vylézání z krabíčky škrtil nohou o škrátčko.

Morton k Prdele:

„Miluji tě láskou všech zvířat ptáků i plazů, miluji tě láskou všech mikrobů a krvinek červených i bílých.“

„A já tebe láskou sasanky k ráčkovl poustevníkovl, láskou magnetu k rozsypaným špendlíkům, láskou barvy k plátnu – láskou malty k cihle.“

Kouzelník pravil:

„K Velkému lovu bude třeba všeho, i vaší lásky, která se protáhne mezi stromy jak struny na kytarě a kulky se budou o ni zachytávat, je třeba udělat dalekosáhlé přípravy. Přípravy, které se táhnou dál, než si kdo myslí, na lov je třeba oprášit na Šahaře borovice a v Grónsku vykartáčovat zebry“ – sám se svému vtipu zasmál. „Na lov vezmu celou svoji zručnou rodinu – děda Nohu s dřevěnou nohou, žehličku i matku Tykev. Svého syna, Vrásčitého molouna, vezmu také a sám půjdu vpředu, na hlavě přitlučené prkýnko z bedýnky od jižního ovoce, které mi zabraňuje předvídat události – neměl bych požitek z lovu.“

Z daleké hlásky zazněla sem na terasu letní restaurace trubka ohlašující večerku vojenského útvaru a přitlučila kouzelníka, aby zavzpomínal na své vojenské časy.

„Snad stín od mé dřevěné nohy, který padl někam do semeníště ropuch způsobil narození toho odporného živočicha – mého syna a věřím, že skutečnost ještě děsivěji přispěla k tomu, že se objevil ten Piž, ach můj vnuk kouzelník“ – Děd se vbelhal na besídku.

„Ahoj, dědělčku.“

„Nazdar vnoučku“, pravil děd a přisedl k co nejvzdálenějšímu stolu od svého vnuka.

Morton se tomu všemu od plic zasmál – poplácal kouzelníka po rameni. „To toho moc neulovíte“ – Roger pochopil a usmál se. Prdela vstřčila mezi řet cigaretu a dlouze potáhla – „Na světě bavivají se dva druhy lidí – ti, co se můžou druhým smát a ti, co se smějí s nimi“. Vrozená skromnost nutila ji, aby se zařadila do druhé kategorie. Mortona však řadila k těm prvním. Děd Noha potají pomrkvával po bavící se společnosti a v bezzubých ústech přemítal neexistující slunečnicová zrnka.

Upamatoval se děd na situaci svého mládí, kdy horká krev diktovala mu křivku vzpoury – brával do rukou zbraně všeho druhu – vidle, pušku, pero – všechno mu bylo prostředkem, jímž podlamoval zvápenatělé kostry stárců, kteří s obětavostí sobě vlastní sedávali na poklopech jeho tužeb, potřeb a lahodného vánku svobody. Horkými svěráky svých prstů rozevíral jejich ústa, povadlá ve věčném vševědoucím, unaveném úsměvu a z plných plic vdechoval jim do laloků horký vítr savan, jenž bodal jehličkami písku. Oni se zmítali v jeho železném objetí kopalice ho nemohoucně do nohou. K stáru měl již nohy tak okopané, že mu nezbývala než sednout na poklop, který byl zrovna po ruce (noze) a nechat odpočnout svým myšlenkám, svému srdci, tužbám, přáním a obličej – jenž se příznačně zkrabatil do vševědoucího unaveného výrazu.

Nyní se děd řadí v řad, bojuje se životem s prstem v nose a má nesmrtnost zajištěnou až do hrobu. Ne tak jeho vnuk kouzelník, převraceč model – modlokáčeč.

„Musíme sestavit program naší vzpoury“, pravil kouzelník.

„Proti čemu?“ – zeptal se Morton.

„Vzpourey proti logice, která nás zcela logicky pohltí“ – pravil kouzelník.

„To je zcela logické“ – na to Morton.

„Co tím ale dosáhneme?“

„Dosáhneme odhalení pravdy, podkopeme logiku – berlu lidské nemohoucnosti, invalidní vozíček lidsiva, jenž s veselým smíchem postrkuje sám chaos.“

„Chápu“ – řekl Roger – „člověk chce pomocí logiky poznat chaos a utřídit ho – lidiž odstranit, on však je neustále za vozíkem a postrkuje ho do vzduchoprázdna.“

„Nikoliv milý Rogere, ve vzpouře je sama pravda, zde je rozříznutí chaosu na vzpouru a nevzpouru, to je vše – lidiž hned do práce. Velký lov nám pomůže uchopit nekonečno za ocas, nasekat ho nadrobno a vyplnit jím podušky pro spící oči.“

„Hurá!“ – jásají všichni – „Kde však je první krok? Nejprve vystřelte a pak se ptejte po úlovku, to je první krok.“

Kouzelník vkročil do obory, odjštěl si a začal vyprávět. Mocná legenda svou silou drobila skály a drobnohled vyprávěl o situacích, jež se nedějí hned tak obvykle.

JAROSLAV RÓNA (ročník 57): vl. jménem Rozmajz, bratr, chlap, malíř, sochař, básník, člen skupiny Tvrdohlaví, významný člen Staré party a Ještědovec – turkobijec, rytíř Řádu Zelené berušky, žije v Praze

Talentované
užití
slova
v produkci
nakladatelství
Q

Tituly
roku
1991

Tomáš Kafka
Kvaše
Jaroslav Pízl
Manévry

Knihy pro dospělé

Samostatné
soubory
autorů
magazínu
Quašňák

P R O T I
M N Ě

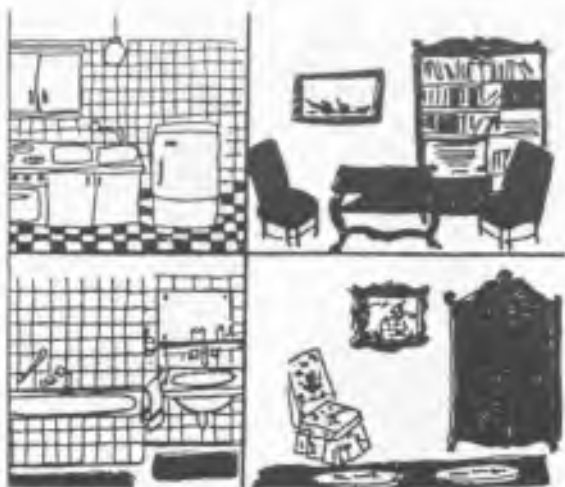
J D E

C H L A P

Proti mně jde chlap a já už z dálky vidím, že mu cuká oko a že má na mě spadeno. Vede psa, to je bestie strakatá, mrcha, dobře hned vycejtí, že se bojím a už si jazykem olizuje zuby plesnivý, protože mu dává ten chlap jenom samý smradlavý žrádlo a to mám tedy ze všeho nejradši, nejdřív si ho vypěstuje jako hyenu a pak s ním chodí po ulicích a straší tady na nábřeží. Už se blíží, už je skoro tady a teď se mjííme, pes čumí na řeku a chlap do země, no stačilo málo, aby byl ten pes více soustředěný a hned by vycejtl, že mám strach a bylo by zle. Ale já by sem věděl, co dělat! Já by sem skočil na betonový zábradlí nad řekou a řval by sem jako svině pomínutá, co jí už dlouho nedali najíst, protože si myslí, že si sviňka něco vyrejpe – jo ale kulový, co si má vona vyrejpat, když se můžou starat jiný. Na to se vona může vykašlat, bejt vodkázaná celej svůj hanebněj život jen na to, až si pán usmyslí a dá jí fňáký ty kosti, sice je poleje tou ovomáčkou, ale kdoví z čeho to je. To sebere, co najde a pak zamíchá a vaří. Mezitím si připraví na pánvi cibulku, tu usmaží do hněda, pak přidá lžici másla, protože to se hodí vždycky, nějaké to koření a mezitím naseká na drobno kousky vařeného skopového, ale to musí vařit na česneku, jinak to nemá tu správnou chuť a jak to začne vonět, hnedle už čmouchá po domě ten starej žebrák a to aby člověk všechno schoval, ten co nevidí, to neukradne a támhle si plivne a tuhle uchrchne, kdo to má pořád uklízet, já teda koupil koště, ale malej od vedle, že prej si bude hrát na íhaha a hned koníčka drancoval a ostruhama tejlal, že jsem to neviděl vod poslední íránsko – írácký války, kde na sebe vzali biologický

zbraně a kdo si na nich co vezme? Arabové se tam pomlátí a my to pak odskáčem, jak to dejcháme a co si vezmem? Já už sem si na nikom nic nevzal ani nepamatuju, ale sousedka, ta jo, ta furt bere, ale kdybych za ní přišel a řek jí: „Prosím vás pěkně, nemáte kousek chleba? Já si ho zapomněl koupit a neděle na krku, v hospodě pro nemoc zavřeno“, tak vona by hned, že má taky jenom trochu, že jinak by mi dala celý krásný pecen a já si myslím – i s pecí, ty kračko a ona si určitě myslí – mám tady pecen i s pecí, ale nic ti nedám, pěkně se upros, ty chytráku a já jí to vidím na očích a ona mě to taky vidí na očích a přesto člověk hledá, kde se dá a nenapadne vás, že by brejle mohly bejt tam, kde maj bejt a to na nose a jak nejsou, tak hned běhám a hledám, kde se dá a říkám si, mít tak zázračnou kouli, do který by se člověk kouknul a tam by se ukázalo místo, kde ta hledaná věc je! Hnedka bych na to místo letěl jak poraněný králíček. Tu věc by sem si vzal a kouli potom plstěnkou vyleštil, aby věděla zač je toho lokýtek. Já totiž umím projevit vděčnost, ne že ne, ale zase vodsad až podsad, protože by potom mohla bejt moc zhejčkaná a myslela by si, že se mnou může všude koulet a já tyhle vlezlý mladý koule nemám rád. Vona si myslí, že když je zázračná, tak že to je všechno na světě, ale přece daleko víc je být snášenlivý a umět správně spojit rozum s citem, rozlišit oddanost od skromnosti a mít odvalu oddělovat věci důležitě od podřadných. Jo. Teď sou ale brejle v penálu podepřený polštářkem, protože páníček leží ve vaně a čeká na ten báječný okamžik, kdy voda zaplaví celý tělo a von si potom bude

mocť zdřimnout. Ale ne na dlouho! To by usnul a popřipadě by se i utopil. Von je totiž sám doma, je za celý den moc unavený, jako ten pes unavený, jak ten rafan, který má furt choutky na někoho se vrhat a sousedka, ta by byla taky jenom ráda, probourala by zeď a nastěhovala by se sem. Sebrala by mu kouli i brejle a nikdo by už nevotravoval s kouskem chleba, takže by měla celý krásný pecen jen a jen pro sebe.

Vypustil raději vanu a sprchnul se studenou vodou, aby byl krásně čerstvý, a pak pro jistotu zabouchal pěstí do zdi, aby si sousedka nemyslela, že už bude mít pokoj. To už ale zvoněly tři sestry a že dou na kafe. Vobouvá si tedy rychle a nenápadně boty a peláší dolů po schodech, aby ho náhodou sjezda laskavejma řečma neumučily. Protože mučit, to jó, na to ony jsou kádryně. To mají eště z koncentráku, tyhle vlastnosti. Bičovat bičikem pěkně – to jistě nezapomněly – kdepak – to slyšel vyprávět – ráno pěkně hbitě vstát a hned hezky bičikem zmrskat a do umývárky – plynu se trochu nalokat – to někteří nesnesli a hned bramboračku z podrážek a rychle svižně k panu doktorovi na prohlídku. Mengele prohlídnul, pár pokusů si vyzkoušel, to někteří slaboucí též nedobře snášeli a hezky pěkně do řady a zase bičikem zmrskat. O, jak jen ten den ubíhal. Jak to ale bylo, to vyprávění? Jo... ale náhodou se mu povedlo seběhnout z těch schodů, aniž by ho třeba řečma kdokoli mučil. Vyběhne na ulici, vodváže psa a maže si to s ním směrem na nábreží a tam proti němu jde chlap, a von hned merčí, co si právě tenhle chlap vo něm myslí – že má psa, že je to bestie strakatá,

mrcha a že mu dává jenom samý smradlavý žrádlo, že si ho pěstuje jako hyenu a pak s ním leze na ulici a straší tady na nábreží. To všechno si ten chlap vo něm a vo jeho hafanovi určitě myslí. Už se blíží, už je skoro tady – a teď se míjejí! Ale vždyť ten chlap, co vypadá, že má strach, že by nejraděj skočil na betonový zábradlí nad řekou a řval jako svině pominutá, co jí nedali už dlouho najíst, ten chlap ... je mu přece podobnej, dokonce velmi podobnej, to je celý von, celý von sám, ale neumí se mu podívat do vočí, protože sám sobě to nedokáže,

protože sám sebe teprve rozpoznává,

protože sám ze sebe má strach,

protože sám sebe neumí utěšit ani poučit,

protože sám je na všechno příliš sám

ŠTĚTINÁČ (ročník 1960) : vl. jménem Ota Štětináč Schmitt, plzeňský intelektuál, absolvent učňovské školy života v plzeňské Škodovce, plným úvazkem tanečník, herec, mím a dobrý klouček, žije v Praze

PIZL

KOLOUŠEK TANČÍ PO PAPIŘE

Koloušek tančí po papíře
a k bílým hvězdám zvrací krk
Nikde ni hlasu ani vrk
jen stinnou doubravou
já
nesu snítku vřesu
Jen stinnou doubravou
malá zviřátka
na píšťalky hrají
Koloušek zvrací krk
Nikde ni hlasu ani vrk
jen stinnou doubravou
já
mířím k loukám
k háji

jaroslav

Nikde ni hlasu ani vrk
Koloušek k bílým hvězdám
zvrací krk
a vzhledem k tomu patrně
že píšťal tón již zmlk
vůkol se více nerozprostře
ni tón ni hlas ni vrk.

BLBĚ B

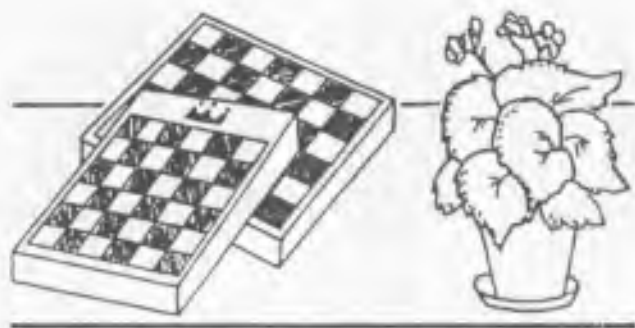
NOKTURNO

Ach, nebýt spánkem přistižen
a k ránu ptačí vzlyky
mapovat
či soustředit sluch poněkud
na slova některá
a na dotyky
a nenaslouchat tónům dud
s nimiž noc souzvučí
jak citera

Smím tedy – nejsa spánkem přistižen –
soustředit sluch svůj na dotyky
a rovněž na některá slova

Jsem tomu rád
neboť tak mohu poděkovat
a rovněž stále znova
nikoli tóny dud
leč ptačí vzlyky
znenáhla
k ránu
mapovat.

ZÁTIŠÍ

Motyka v úpolínu rezaví
 a kašna stínem labutě se kryje
 Za vraty malý psík k Měsíci nezavyje
 neb tento nevyšel
 tak nač ty obavy
 že bys snad zneklidněn
 se vytrhával ze sna
 a dosud zasněn jsa
 na kvítek pupavý
 zíral jsi postrádaje náhle kontextu

Beze vší dvojakosti
 temných podtextů
 smíš klidně spát
 a ve snu rotyku
 bezuzdně realizovat
 aniž bys cítil vinu

Vždyť i tu motyku
 jež křehne v úpolínu
 pod tíží rzi
 Vždyť i tu kašnu z níž labutě stín
 k ránu vymizí
 zkolébal noci čas
 v poduškách únavy

Smíš klidně spát
 a snít o rotyce
 zatímco v úpolínu
 na motyce
 kalená ocel
 noci
 rezaví.

AS

TRYPTICH

Jsem plachý jako srna
jak díže
jak dívka povětrná
již kdesi v nóbl čtvrti
očekává kníže
trna.

Jsem zuřivý jak býk
jak nůž
jak kajicnice
která když použije přechodník
převrhne tuš
a nevrátí se více.

Jsem mírný jako Pú
jak flétna
na kterou hrají v podřepu
Na nebi Měsíc
Pod ním Etna
Hle smutek medvídkův
toť touha bezpředmětná.

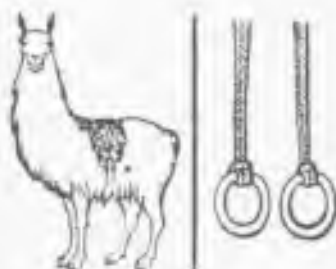

DAL JSEM SI NA HLAVU LÍVANEC...

Dal jsem si na hlavu lívanec
a kolem hlavy obtáh pevný mul
To abych obstál v očích tvých
abych tě uhranul

dal jsem si na hlavu štoudec dehtu
kol huby obtáh mul
čl obinadlo
To aby -když klesáš na sedadlo
zanechávajíc na něm stopy nehtů-
chybně tě náhodou nenapadlo
že jsem snad hajdalák
který se pomlnul

Dal jsem si na hlavu věrtel vzduchu
to abych došel k tvému sluchu
Dal jsem si na hlavu dalajlámu
Udělal do zrcadla tlamu
Dal jsem si na hlavu věrtel slámy
to abych -až budeme sami-
pomuchlal tě tak ukázkově
tak téměř umělecky
že tak je možnompomuchlat tě
jen mám-li na hlavě ty věci všechny
o nichž jsem už dříve hovořil
o nichž jsem snil
abych tě uhranul
abych tě ohromil:

dehet
slámu
tyl.

NE

VNĚ TRIPTYCHU

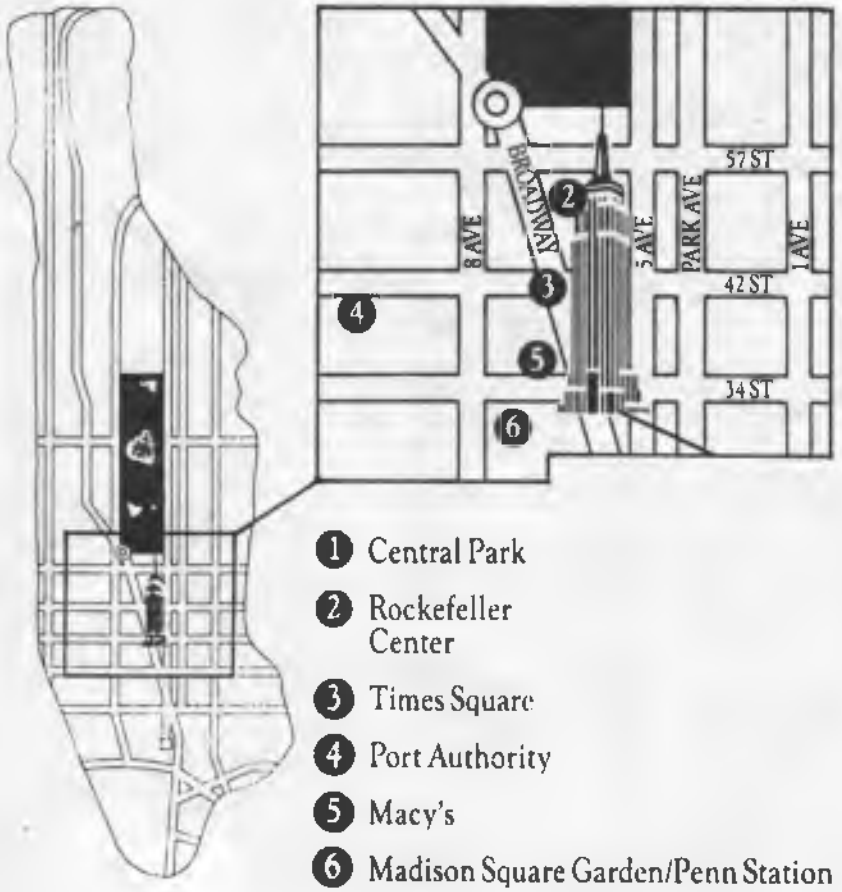
Jsem okrouhlý jak růž
a pod ní ústa
jak hadí žena tlustá
Jak hadí muž
jenž hůlkou popohání
přes pole pustá
z ekliptiky skruž

JAROSLAV PÍŽL (ročník 61): vystupuje pod vlastním jménem, student dějin umění, hudebník, básník, prodáváč, výtvarník a elegantní člověk, žije i prodává v Praze

balon

donald barthelme

balon

Balón začínal v jednom místě na čtrnácté ulici (kde přesně nemůžu prozradit). Zatímco lidé vyspávali, rozpínal se celou noc směrem na sever, dokud nedorazil k Central Parku. Tam jsem ho zastavil. Na úsvitu ležely jeho nejsevernější výběžky nad náměstím Plaza, vznášel se a lehce pohupoval. Trochu mě ale znepokojovalo, že narážel a zastavoval se. Chtěl jsem také ochránit stromy a neviděl jsem nejmenší důvod, proč by se balón nemohl rozepínat vzhůru do „vzdušného prostoru“ nad částí města, které už překrýval. Požádal jsem proto techniky, aby to zařídili. Dofouknutí proběhlo během dopoledne – tichouнке vzdychání plynu procházejícího ventily. Od severu na jih zabíral pak balón čtyřicet bloků, od východu na západ vytvářel nepravidelný útvar, široký v některých místech až šest bloků po obou stranách avenue. Tak tedy vypadala situace v poledne.

Je ovšem mylné mluvit o „situacích“, máme-li na mysli řadu okolností vedoucích k nějakému řešení, nějakému uvolnění napětí. Žádné situace nenastaly, jen balón tu prostě visel – převládající tlumené hnědi a ocelové šedi v kontrastu k oříškovým a teple žlutým odstínům. Záměrná neohraničenost umocněná vhodnou instalací dodávala povrchu drsný, zašlý ráz. Šikově uzpůsobená klouzavá těžítka uvnitř balónu zakotvila obrovskou různotvarou hmotu na mnoha místech. Všechny sdělovací prostředky nás v dnešní době zaplavují velkolepými jedinečnými teoriemi, výplody lidského génia, jakož i význačnými mezníky v dějinách inflace, ale v tomto okamžiku tu najednou byl jen tento balón – jediný, svůj, vznášející se.

Balón zapůsobil. Někteří tvrdili, že je „zajímavý“, což právě nebyla reakce odpovídající ohromným rozměrům balónu ani tomu, jak z čista jasna vyvstal na obloze nad městem. Na druhé straně však oceňme přístup prostý hysterie či jiného projevu masového znepokojení. Považujme jej za vyrovnaný a „vyzrálý“. Zpočátku byly vedeny spory týkající se „významu“ balónu. Tyto diskuse však brzo utichly, protože dnes nejsme zvyklí lpět na významu věcí a zřídka kdy nám stojí za námahu se po něm pít, snad vyjma těch nejjednodušších, nejjasnějších jevů. Protože význam balónu nebude možné nikdy přesně objasnit, bylo rozhodnuto, že rozvěklé diskuse jsou zbytečné nebo přinejmenším méně užitečné než činnost lidí, kteří například zavěšovali v některých ulicích na teple šedou spodní stěnu balónu zelené a modré lampiony nebo využili příležitosti a psali na něj zvěsti o tom, že dovedou předvádět zázraky nebo zde vypisovali inzeráty k seznámení.

Odvážné děti na balón vyskakovaly zvláště v těch místech, kde se vznášel nízko nad budovami a vzdálenost mezi balónek a domy byla jen něco přes metr nebo tam, kde se balón domů přímo dotýkal a tiskl se zlehka ke stěnám, takže balón a budova splyvaly v jeden celek. Horní povrch balónu byl tak členitý, že vytvářel „krajinu“ s údolíčky, pahorky a kopci. Jakmile jste se jednou dostali nahoru, mohli jste se tu procházet nebo si dokonce vyjít na výlet. Dalo se tu dovádět na povlovných svazích, z jednoho sjet dolů a na protilehlý vylézt, přeskakovat z jednoho návrší na druhé. Povrch byl pružný, a tak jste se mohli odrážet a vyskakovat a taky padat, když se vám zachtělo. Děti, zvyklé na tvrdé prostory městských bytů, byly nadšené spoustou nejrůznějších

pohybů, které se daly provádět při prozkoumávání povrchu balónu. Ale pobavit děti nebylo účelem balónu.

Lidi, děti i dospělých, kteří využívali zmíněných radovánek, nebylo navíc tolik, kolik by se dalo očekávat. Lidé pociťovali vůči balónu jakousi bážlivost a nedůvěru. Vyskytly se dokonce i nepřátelské postoje. Protože jsme ukryli pumpu vhnějíci dovnitř helium a protože povrch byl tak rozlehlý, že nebylo možné najít místo vstupu – to jest bod, ze kterého proudil plyn – zavládly na městských úřadech, do jejichž pravomoci podobné případy normálně spadají, poráženecké nálady. Očividná bezúčelnost balónu je vyložena soužila (stejně jako skutečnost, že tam vůbec je). Kdybychom napsali na stěny balónu velkými písmeny „OVĚŘENÍ LABORATORNÍCH POKUSU“ nebo „O OSMNÁCT PROCENT ZVÝŠIT EFEKTIVITU“, zbavili bychom je toho problému. Ale to bych nepřenesl přes srdce. Celkem vzato byly úřady pozoruhodně tolerantní, vezme-li se v úvahu rozsah té anomálie. Dlužno však přiznat, že ona tolerance pramenila jednak z výsledků tajných nočních pokusů, které úřady přesvědčily, že ve věci odstranění nebo zničení balónu se nedá podniknout nic nebo jen přamálo, a také z toho že veřejnost, prostí občané, si vytvořili k balónu hřejivý vztah (leckdy však nikoliv nezkalený stopami výše zmiňovaného nepřátelství).

Tak jako jeden jediný balón určitě zastupuje celé šiky úvah o balónech, tak také každý občan svým osobním názorem vyjádřil celý souhrn názorů. Někdo si třeba myslel, že balón má něco společného s „poskvněním“, jako například v tomto kontextu – „Veliký balón poskvnil jindy jasnou a zářivou oblohu nad Manhattanem“. Podle toho člověka byl balón prostě podvod; něco podvrženého na oblohu, která tu byla prokazatelně dřív, něco, co se vetřelo mezi lidi a jejich „oblohu“. Nyní však byl leden, obloha byla zamračená a ošklivá. To nebyla obloha, do níž se člověk ležící na zemi zálibně zahledí (pokud pro něj ovšem není potěšením nechat si vyhrožovat nebo se sebou nechat špatně zacházet). A na spodek balónu byla radost pohledět, o to jsme dbali – tlumené hnědé a šedé zabarvení zabíralo největší část plochy a kontrastovalo s oříškovými a teple žlutými odstíny. Takže, když ten člověk přemýšlel o „poskvnění“, mísily se v jeho úvahách s původním dojmem i příjemné počitky a bojovaly s ním.

Někdo jiný možná považoval balón za jeden z článků v celém řetězci nečekaných odměn. Jako když za vámi přijde váš vedoucí a řekne: „Na, Henry, vem si ten balíček peněz, co jsem ti tu přines, protože náš kšeft v poslední době moc dobře klapal a já obdivuju ty tvý levý ruce, bez kterých by vaše oddělení sotva bylo tak úspěšný.“ Pro takového člověka mohl být balón zářivým hrdinským zážitkem „síly a kuráže“. Co na tom, že zážitkem, kterému dost dobře nerozuměl.

Další člověk možná řekl „Bez příkladu toho a toho je nepravděpodobné, že by dnes mohl existovat ve své současné podobě.“. A našlo se spousta takových, kteří s ním souhlasili a spousta jiných, kteří mu oponovali. Lidé přicházeli s teoriemi o „vydutí“ a „plynutí“ a s koncepcemi o snění a odpovědnosti. Jiní se oddávali fantazírování vybroušenému až do neuvěřitelných detailů a přáli si buď se sami v balónu rozplynout nebo ho pohltnout do sebe. Byla to přání povahou čistě osobní a jejich prameny neznámé a hluboko skryté, takže se o nich mnoho nemluvilo. Existují však důkazy, že jich bylo nespočet. Tvrdilo se také, že je důležité, co člověk cítí, když stojí pod balónem. Někteří prohlašovali, že tu našli útočiště a vřelost, jaké dosud nepoznali. Odpůrci se naproti tomu cítili – nebo tvrdili, že se cítí sevření a obtížení. Kritické názory se různily:

„Přiliv a odliv“

„jisté kontrasty k temnějším částem“

„niterná radost“

„velké, hranaté výběžky“

„konzervativní exkluzivnost, která stále vládne v projektování balónů“

„abnormální vitalita“

„hřejivé, měkké, lenivé plynutí“

„Obětováli jsme jednotu ve jménu rozvleklosti?“

„Potlačovaná katastrofa!“

„převalování“

Lidé se začali zvláštním způsobem orientovat ve vztahu k poloze balónu. Řekli: „Budu čekat tam, kde klesá skoro až na chodník Čtyřicátý sedmý ulice, poblíž Alamský restaurace“ nebo „Proč někdy nevylezeme nahoru nadechnout se čerstvého vzduchu a neprojdeme se třeba tamtudy, kde se obtáčí těsně kolem fasády Galerie moderního umění...“ Cípy balónu křížící se se zástavbou vytvářely v určitých časových intervalech brány, jimiž bylo možno vejít a výběžky tu „hřejivé, měkce, lenivé plynuly“, při čemž... Je však nevhodné mluvit jen tak o cípech jako o „všech

cípech". Každý cíp byl veledůležitý, žádný nesměl být opomíjen (jako kdybyste nemohli potkat někoho, kdo vás osvítl jako blesk a odvede vaši pozornost od starých úkolů k novým, k růstu a odvážnosti). Každý cíp byl důležitý, každé protknutí hmoty balónu s okolím, setkání balónu a budovy, setkání balónu a člověka, setkání balónu s balónem.

Nakonec převládl názor, že to, co lidé na balónu tak obdivovali, je jeho neohraničenost či vymezenost. Občas se některý výběžek, vydutí nebo malá část vydaly samy od sebe na východ celou cestu až k řece, na způsob armádních přesunů plánovaných na mapě v hlavním stanu v odlehklém zázemí. Tato schopnost balónu přelévat svůj tvar a měnit se imponovala zvláště těm lidem, jejichž život byl zajetý v přísných kolejích, lidem, pro něž kýžená změna byla nedosažitelná. Balón v průběhu dvaceti dvou dnů svojí existence poskytoval svojí neohraničeností volnost vlastnímu přemísťování v kontrastu k souřadnicové síti pravidelných pravoúhlých ulic pod našima nohama. Stále rostoucí význam komplexního zavádění strojů prakticky do všech pracovních postupů vyvolal v poslední době zvýšení nároků na odbornou praxi a z toho vyplývající poptávku po dlouhodobých kontraktech. Úměrně s tím, jak bude tento trend silit, bude se stále víc a víc lidí uchýlovat ve zmatené nepřiměřenosti k řešení, pro něž může tento balón sloužit jako model nebo „hrubý náčrtek“.

Setkal jsem se s tebou pod balónem při příležitosti tvého návratu z Norska. Ptala ses, jestli je můj. Odpověděl jsem, že je. Ten balón, řekl jsem, je spontánním autobiografickým výjevem, který souvisí s mými pocity stísněnosti a sexuálního strádání v době tvé nepřítomnosti. Teď však, když máš cestu do Bergenu za sebou, není ho již potřeba a není ani žádoucí. Likvidace balónu byla snadná. Nákladní auto odvezlo splasklou tkaninu, která je teď uložena v Západní Virginii a čeká na nějaké příští zlé časy, až se na sebe budeme třeba někdy zlobit.

PŘELOŽILA: KATEŘINA KUBÍČKOVÁ

DONALD BARTHELME (ročník 31) – americký autor, s kterým se setkáváme, když hovoříme o takových pojmech jako je „metafikce“, ... v jeho prózách dochází k míšení fikce s prvky dokumentárními a faktografickými, forma klade důraz na preciznost a složku intelektuální, slovní humor těží ze znechucených klíčů, reklamních sloganů, frází...“ (Světová literatura 3–79)

sešitek ze 76. dokumentární materiál z autentického archivu fúti

Nedostatek č. A 3

Název hrom. sděl. prostředku: Signál č.22/1976

Datum: 31.8.1976

Obsah závady: Neúměrně velká pozornost pětistránkové reportáže Karla Hrubce „Co dělá Jackie?“ o profesionálním závodníku Jackie Stewartovi, i když se v závěru autor reportáže snaží zaujmout k životní dráze závodníka reálný a kritický postoj.

Opatření: projednat se zástupcem šéfredaktora

Provedeno: 1.8.1976

Nedostatek č.: A16

Název hrom. sděl. prostředku: Pionýr č.6/76

Obsah závady: Fotografie fotbalového reprezentanta A. Panenky v trestaneckém úboru s fotbalovým míčem připoutaným řetězem k noze jako „pokus“ o žert, zařazená k článku J. Šálka a J. Váši „Dynamit v kopačce“, působí rušivě ve výchově k celospolečenskému pojetí úlohy sportu v soc. tělovýchově a je nevhodná pro věkovou kategorii dětí, jimž je časopis určen.

Opatření: projednat s nám, red. MF

Nedostatek č.: A46

Název hrom. sděl. prostředku: ČTK (sportovní redakce) – Stranický řízený hrom. sděl. prostř.

Datum: 19.8.1976

Obsah závady: Zpráva o hokejovém střetnutí Švédsko-SSSR 4:1 zbytečně nadhodnocuje podíl švédských profesionálních hokejistů z amerických mužstev. Zpráva jako celek působila velmi nevhodně.

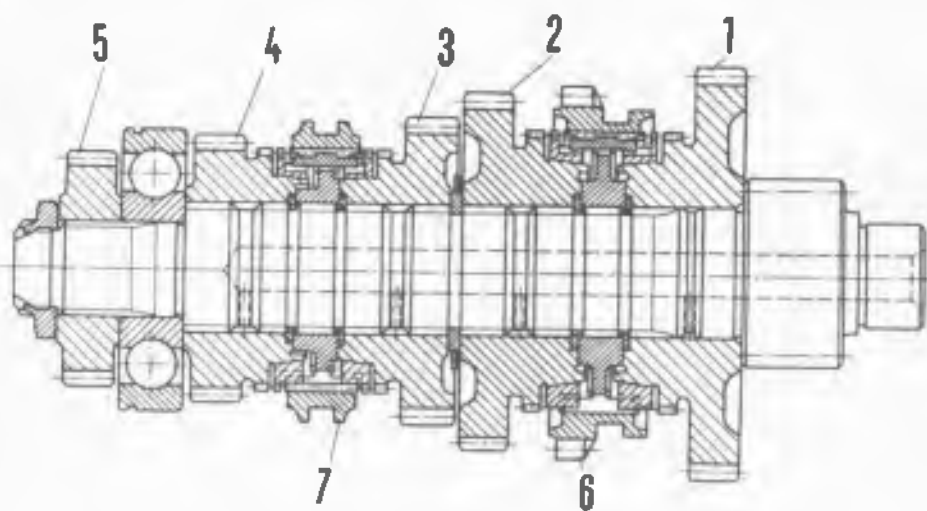
Nedostatek č.: A54

Název hrom. sděl. prostředku: Svobodné slovo č.6 z 8.10.1976

Obsah závady: Nevhodnost snímku automobilového závodníka Jamese Hunta, který se podepisuje na tričko mezi řádky jedné z fanynek s textem připomínajícím recesi.

Opatření: projednáno 13.10.1976

ČESKO - -DĚLNICKÝ SLOVNÍK

Česko – dělnický slovník je doslovně převzat ze strojopisné edice, kterou na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let vydávali učni jednoho pražského učňovského střediska. Není důležité, kdo a kde. Důležité je, že tento slovník nepřipravoval tým lingvistů, ale několik neškolených lexikografů – amatérů, kteří projevili cit pro jazyk svého okolí – nutno dodat, že většinu výrazů samozřejmě používali „mistři odborného výcviku“, jak zní normalizované označení těch, kdo „učej kluky brousit blbej břit“.

Poznámka (pro puristy a pravopisné pedanty):

Variování tvrdých a měkkých „l“ svědčí o výsměchu těm, kdo slova slovníku používají, ne o neznalosti Pravidel českého pravopisu. Frekvenční slovník mistrů tak stylizuje slova do podoby, jak by je zřejmě jejich uživatelé, tedy mistři, psali. A dost.

PRO G ZPRACOVAL TURRY

a

automat
a hovno
a sakra
a do prdele
amerika

důlčák
dřít votáčky
drhnout (svěrákem)
dobírka
dřík

b

blbec, blbej
brát (dřisku) bokem
buržuj
buď (slušnej ty debile)
břit
brousit blbej břit
bolšán
byt

e

emulze (smradlavá)

c

čelisti
cecek

f

Franta
Fanda
Fetuch
fabrika
fréza – orat
frána, Fando l

d

debil
do (prdele, píči, hajzlu, držky, točit)
držka
dodělat
drž (hubu)
dělat, dělej, di dělat
dělník

h

hovno
hladit (jak pannu)
hrubovat
hrát si s tím....
hospoda U Fabriky
hajzl
hovado
hřídél
hekrák piva
hliník

ch

chuj
 chcát, chcanky
 chladit
 chleba

j

jebat
 jezdit posuvem

k

kurva
 kunda
 komunista, komouš
 kudla
 klika
 kalibr
 kleština
 klínový řemen (klíňák)
 kladivo
 krámy
 kantýna
 Kuldán
 kulatina
 kilner

l

Lojza
 lámat kudlu
 lízat kundu
 lícovat
 ložisko
 lisafina
 líznout (kus)
 lahváč (pivo)

m

mašina
 Máňa
 metrický závit
 mrdat
 mám pravdu ?!

matice, matka
 mazat
 mrdat kundu ocelovou tyčí

n

nahodit
 nahonit
 nesrat (se s tím)
 nůž
 navrtávák
 NC

p

pivo (Plzeň 12)
 párek (3,30)
 parta
 do prdeli
 píča
 prcat
 po ptákách
 parťák
 plnit plán
 pepča
 pannenskej chlup
 pitomec
 posrat
 posuv
 práce, pracovní postup
 pozdní příchod
 plat
 prémie
 produktivita
 parchant
 policajt
 petrolejka
 pilník
 pípa
 pepa
 prdnout facku v hospodě
 ponk
 poštěvák

r

ROH
 řepkáč
 Rambousek
 rvát

rádus-ák
rozesrat (mašinu)
revolverák
rum
řemen-ice
redukce
růdl
roztočit
rašple

S

soustruh
soudruh
svině
svazák
Sparta
startky
samice
schůze
svačina
šablona
stávka
skurvit (brusku)
šulín
šábr
stará
slo-syn

t

točit (0)
taky dobrý
tříska
ty jsi ale blbej
točo
Tonda
ta mašina ti udělá co ty chceš
tarovka
teplouš
tuplák (na 5 piv)

U

ubrat
ubirák
UZ ZPA
učňák
usrat
úkost

V

vidlák
vorvat (jak samici)
vicheat
vodělat kudlu
vyhladit jak panu
vobsostružit
vojebat
vocol
vošťí
vobrobek
vitvorták
vožralej
vojnice
Venca
vůl
vozubený kolo
vistlat konýka hajzlpapírem
vypísknout díru
vejplata

y

ynteligent
ymbusák

STARÁ PASTA JE STARÁ

dokumenty

TENHLE GÓL?

TIPOVAL JSTE

ENDOSKOPICKÝ NÁLEZ

PhDr.

Jméno: Kafka Tomáš

narozen: 1965

Bydliště: Praha 10, Oravská 1896

Zaměstnání: absolvent filosof. fakulty, pracovník akademie

Kým poslán: as. MUDr. A. Žák

Diagnosa: susp. azacerbace m. ulcerogenes,

Nález RTG vyšetření (datum, pracoviště)

sine.

Druh endoskopie: duodenogastrofibro datum vyšetření: 27.6.1989

Přístroj: Q

premedikace: Atropin 0,5 mg s.c. a perorálně
getrakain žele.

Nález:

Po uvedené premedikaci zaveden snadno přístroj s prohrádní optikou do jícnu a před kardií. Již v této fázi vyšetření vidíme vychlípování části sliznice forniku do infundibula. Sliznice se vrací do původní polohy a evertuje se jen dočasně. Okolní sliznice je intaktní. Prostupujeme do žaludku, kde je menší jezírko, které odsáváme, posrpujeme před pylorus, pozorujeme jeho hru, a sledujeme peristaltiku žaludku, která je nízká, nepravidelná a nasedá až pod angulum. Průnik do duodena je snadný, příčné raménko duodena je klidné, sliznice bez porušení, bulbu je prostorný a až na jedinou starší petechii je intaktní. Proto vracíme přístroj do prepylorické antra, znovu prohlédneme sliznici této oblasti, těla žaludku i krajiny subkardie, kde jsou žasy poněkud hrubší, ale ulcerací nikdy nevidíme. Kardií dovírá pomalu, a k eversi dochází i v této fázi vyšetření. Distální třetina jícnu beze změn.

Re: Porucha motoriky žaludku, počínající inkomptence kardií
s přechodnými versemi části sliznice forniku.

Dop. serií Cerucalu i.m. ev. Degan 3 x 1.

as.dr. M. Svítavský, CSc.
d.s. Netolářková.

dokumenty

kronika

Nákladník je zapsán v seznamu po přelomové ústředě

NEPŘEHLÉDNĚTE! NEPŘEHLÉDNĚTE! NEPŘEHLÉDNĚTE! NEPŘEHLÉDNĚTE!
sympatické ceny sympatické ceny sympatické ceny sympatické ceny sympatické ceny
RENOMOVANÝ ODĚVNÍ SALÓN MIGAS SE VRACÍ DO ČESKOSLOVENSKA

Z NEJNOVĚJŠÍHO KATALOGU »FASHION STUDIA MIGAS«
POUZE PRO VÁS VYBÍRÁME:

- pánskou letní bundu do pasu, mírně projmutou z materiálu JAPAN NYLON s diskretní podporou molitanu, zdobená odměňnými kapsami všitými pod sedlo, barevné úplety na límci, na rukávech i v pase, barva normalizační šed
- pánské klasické kalhoty z kvalitního dovezeného materiálu ROMIŠEVSKIJ, zúžené do kolen, přestřižené a dole rozšířené na 39 cm, barva dohněda
- froté kalhoty módně vyvzorované se zvýšeným pasem a rozšířené do zvonu, barva kouřová, při objednávce uvádějte požadovaný stupeň smyslnosti
- praktické a oblíbené ekologické texasky
- pánský módní plášť zpracovaný v linii roku 1973, zdobení charakterizuje polosportovní i mladistvou fazonu, materiál broušený silon, barva nerozhoduje (protože jde o sportovní souběh, prosíme o udání několika barevných variant)
- elastické módní košile žakárových vzorů v pastelových barvách
- pánský kožíšek, napodobenina veluru, módní hněd, materiál z dovozu (OMEZENÉ MOŽNOSTI)

■ pánské módní sexy tričko dovoz z Řecka – se zapínáním na tři knoflíčky, materiál acetátové hedvábí, pro svou chladivou vlastnost zpřijemňuje nošení v letním období, další výhodou je možnost prání

■ poloestetický brokátový župan zdobený bezstarostným proužkem, výborné domácí oblečení, všítim plyšového suspenzoru možno jednoduše upravit na vulgární kostým typu „JAN ÁMOS DŽÍNOVÝ“

■ rychlobruslařskou erotickou kombinézu TRISTAN s odepínací vložkou, barva bordó, módnost je zdůrazněna melírovaným materiálem z tesilových mutantů

■ letní pulover s naškrnceným rukávem, materiál chemlon, na požádání dodáváme v konfiguraci s brašnou BOTAS umístitelnou přes rameno

■ pánské polokošile pavučinové jemnosti, materiál papír, dovoz ze zahraničí

■ uživatelský svrchník z materiálu polyester-bavlna, jemně laminovaný, bohatě zdobený množstvím módních kapes prostrižených bez patek

■ šlágr sezóny – pečené kalhoty, světle krémové zabarvení kostkou, působí velmi mladistvě a příjemně se nosí

■ multiplášť s laminem, zdobený děleným sedlem, kapsy nakládané, pro denní nošení a je velmi vhodný i jako autoplášť, výjimečně možno nosit i bez pásku

VYUŽIJTE JEDINEČNÉ MOŽNOSTI MÓDNĚ A LEVNĚ SE OBLÉKNOUT
PTEJTE SE U SVÉHO MANEKÝNA !!!

(PTEJTE SE U SVÉHO ŠVADLENKY !!!)

" Z Á K O N I T Ý V Ý V O J "

Michal Čížek

GREGORIÁNSKÝ KODEX U.L. samá voda

KLOBOUK

CLUB

RESTAURANT

ue...

PP

Delicatessen

vladimír bouček (out of csfr) klobouk

Z náruče tradičních sklepovských vyprávěnek

K tomuto loveckému klobouku se váží vzpomínky na můj bohatý lovecký život. Jednu vám povím. Snad vás zaujme.

Šoulal jsem se honitbou, až jsem se dostal do vzdálené části poleší, kam ještě nikdy nevstoupila lidská noha.

Jakoby poháněn magickou silou, tužil jsem výzvu osudu, jenž se nemusí zaklesnout do vašeho života jako mečoun v hlubokých vodách Velkých Antil.

Mojí sudbou, až symbolicky naléhavou, byl mohutný daněk lopatáč. Četné nálezy podzemních shozů svědčily o jeho neskutečné síle.

Cítil jsem, že tady někde musí být. Postupuji tedy ekonomicky pěstovanou tyčovinou. Následuje jen ilmba a lesní velkání, jenž unikly vyspělé těžební mechanizaci jižního souseda. Za posledními velkány navazují zadumaná zákoutí; zde si člověk nejednou uvědomí, že ne líblivou zlovností, ale cudnou malebností okouzlují.

Spočínulí.

Však nulnost velí dál.

Zapomněl jsem na všední potíže s nálety Bechyně mnišky, jež ničí plody úsilí často celého života.

Moje stopy vedou dál do temného hvozdu. Jsem obklopen bekáním bekasin, mámlivým letem sluky. Zdálí zazní volání divokých husí.

Než i to všechno utlíchlo – a tlicho až děsivé zlomil náhle majestátný hlas mého fatálního vyzyvatele. Konečně je to tady, nežil jsem tedy zbytečně. Dostal se k němu, jen jednou, alespoň na okamžik – a potom už na ničem nezáleží...

Uklidni se! Nyní nesmíš selhat – ještě ne. Potlachu sunu své lovecké mokasiny hlubokou pláští mechu a spadáním lísím. Plížím se houštlím. Šlahouny mne oplétají a nechťejí propustit dál. Usilovně sekám kolem sebe pažbou pušky.

POZOR! Tíže! Ani větvička se nesmí pohnout!

A najednou s poslední houštlinou je tady lesní oko. Všude kolem je bažina a vůně začínajícího ltení.

Že by tady měl skončit mého života běh? Och, ne, ne! Chci za tebou, můj lopatáči!

Ale vůkol jen tlicho. Nikde nic. Pouze na hladině lesního oka bílé, studené světlo luny a tam – jako ve snu – pluje pár divokých husí.

Musím nějak ukojit svou loveckou touhu. Čin – jakýkoliv! A v pušce zbývá jen poslední kule. Jsem však již ledově klidný, ovládám se, lovec se svojí odvěkou vášní. Konečně – hlavy všech husí jsou za sebou v jedné llni. Bum... bum –

ozvěna. Bezdýmá munice značky Selier a Bellot děsně dýmí.
Všechno dokonáno.

Jen na hladině se vznáší bílé obláčky těl. Ale co to – země se zachvěla. Což ještě
není záhadám této noci konec ?!

Cośi těžkého se valí houšlím na opačném konci vodní tlíšiny. Musím se tam
dostat. Skáču z jedné husy na další a na další, současně je vkládám do tlumoku.
Děsí mě už jen pouhé pomýšlení na to, co mohla způsobit zbloudilá kule z mé
pušky – takové věci se již v našem polesí staly. Hlas ve mně volá: Snad to není
nějaký člověk... Ale ne! To nemůže být hledač hub. Je to větší než největší
Smotlacha.

Dole pod malým svahem leží jako poslední mamut můj velký, největší, výstavní...
a najednou tak sám. Jdu k němu. Je to možné ?

Je.

Dominantní hlava napolo vztyčená, jeho světla se na mne dívají jakoby výmluvně,
ale jejich poselství – možná mohlo změnit celý můj život – již vyhaslo. Nikdy se mi
již nebude zjeveno. Velký lizák dlouze vyplazený a kelka smutně vysící svědčí
o skonu.

Ale co to, když chci pohnout hlavou do důstojnější polohy, cośi mi brání. Snad
za to může houšlina... Nikoliv, už je to jasné. Jak velkán padal, byl zlý kanec,
odpočívající v houšl, naboden na konec daňkovy lopaty a pod vahou lopatáče
skonat též.

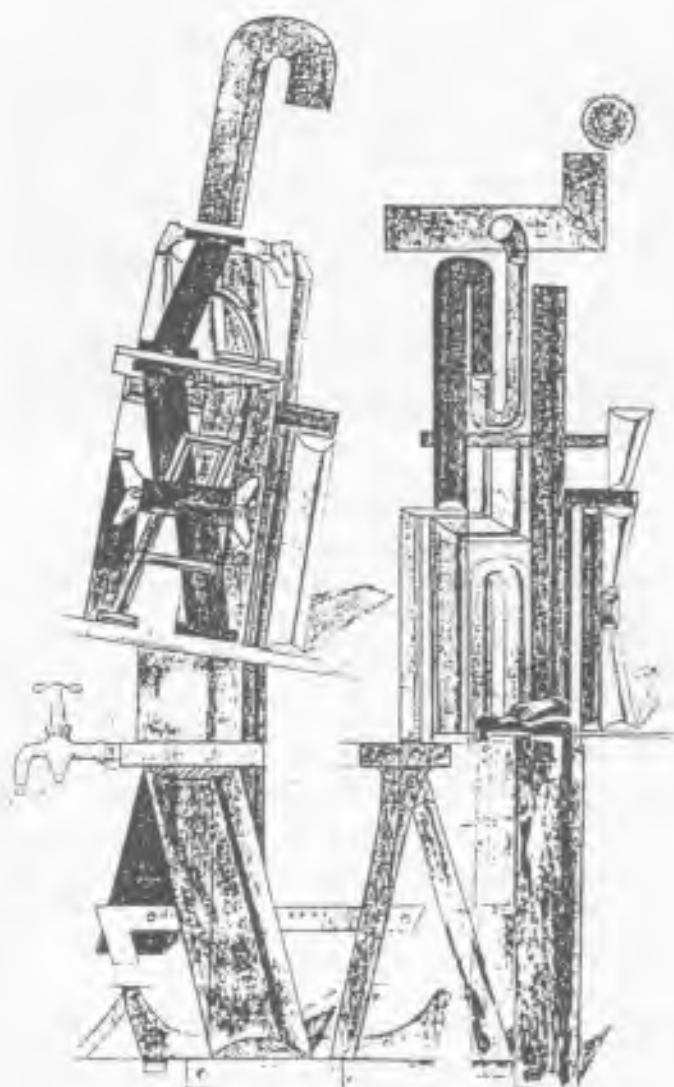
Zmocňuje se mě opojné štěstí. Jásavě se směji a nevěda co počít, vyhazuji svou
lehlitou loveckou hučku nad hlavu. Ale odznak absolventa vyššího polovnického
učiliště ve Velkých Polomech se uvolnil a zasáhl tělo bekasiny. Spadla hned vedle
mého loveckého kloubouku. Celý nadšený spontánně llesknu nad hlavou dlaněmi
– tu sluka v klikatém letu skončila v mém objetí.

Jsem spokojen a ve svém tlumoku odnáším domů bohatý úlovek.

VLADIMÍR BOUČEK (ročník 56): vl. jménem
Bucetru (odvozeno od jména jezera
v Transylvánských Alpách), povoláním
psycholog, duší nimrod, kanadský appendix rodiny
divadla SKLEP, žije v Montrealu

U R M U Z

STAMATE
A
NÁLEVKA

Pokračujeme v představování rumunského spisovatele Urmuze. První ukázkou z jeho díla uveřejnil Quašňák č.2.. Próza s názvem Algazy a Grummer zazněla též na prvním quašňákovském qečeru.

Urmuz je umělecký pseudonym Demetra Demetrescu Buzau, jenž vedl svou osamělou existenci v letech 1883 až 1923. V letech před první světovou válkou napsal tento pracovník kasačního soudu několik krátkých próz, určených původně pouze pro pobavení sourozenců. Texty pak začaly kolovat po uměleckých kruzích v Bukurešti. Netradiční spisovatel publikoval poprvé své některé prózy roku 1922 v časopise Rumunská myšlenka.

Za necelý rok po prvních publikovaných textech se však naplnilo rčení zhusta se opakující téměř ve všech jeho prózách: „Velké radosti mají vždy krátké trvání.“ V listopadu roku 1923 páchá Urmuz v jednom bukureštském parku sebevraždu zastřelením, čímž naplňuje proroctví vět, které si poznamenal v roce 1914 do svého zápisníku.

„Revolveru, blízek sebevraždě.

Ty svrchovaný vládce světa, musím se ti poklonit, protože Božskost bez nějakého mozku, který by po ní toužil, nemůže už mít smyslu; a ty jsi ten, kdo s tím mozkiem může nakládat volně, jak chce... Ty jsi tedy ten nejsilnější Bůh!...”

PETR TUREK

Román o čtyřech částech

I.

Dobře větraný byt, skládající se ze tří hlavních místností a malíci terasu se skleněnou přepážkou a zvonek.

Vepředu je nádherný salón, jehož zadní stěnu zabírá knihovna z masivního dubu, vždy zahalená mokrými prostěradly... Uprostřed je stůl

bez noh, postavený na výpočtech a pravděpodobnosti, nesoucí nádobu, která obsahuje věčnou esenci „věci o sobě“, stroužek česneku, sošku, Jež představuje sedmihradského popa, držícího v ruce syntax a ...20 haléřů bakšíše... Zbytek není nijak důležitý. Je

však třeba podtrhnout, že tento pokoj, věčně proniknutý tmou, nemá ani dveře, ani okna a s vnějším světem komunikuje jen pomocí jedné trubky, z níž někdy vychází dým a skrz níž je možno v noci vidět sedm Ptolemaiových hemisfér a ve dne dva lidi, jak pocházejí z opice, a konečnou řadu usušeného lbišku, vedle nekonečného a zbytečného Auto-Kosmu...

Druhá místnost, která je tvořena tureckým interiérem, je vyzdobena s větší okázalostí a je v ní vše to, co je v orientálním luxusu nejvzácnější a nejfantastičtější... Nespočetné drahé koberce, stovky starých zbraní ještě poskvřených krví hrdinů obkládají sloupovádi sálu, jehož obrovské stěny jsou podle orientálního zvyku každého rána malovány a jindy mezitím měřeny kompasem, aby nazdařbůh neklesly.

Odtud se z levé části dostaneme skrz padací dveře, udělané v dřevěné podlaze do podzemí, které tvoří přijímací sál, a z pravé části se pomocí kočárku na kliku pronikne do studeného kanálu, jehož jeden konec končí neznámo kde a ten druhý, na opačné straně, ústí do malé místnosti s hlinou na zemi a uprostřed níž je zatlučen kolík, k němuž je přivázána celá rodina Štamatových...

II.

Ten důstojný člověk, zamaštěný a tvaru přibližně eliptického, je kvůli nadměrné nervozitě, kterou získal následkem práce v obecní radě, nucen skoro celý den žvýkat surový celuloid, který potom rozdrobený a oslínatý vytáhne ven, dá ho nad své jediné dítě jménem Bufty, tlusté a unuděné dítě ve věku čtyř let... Malý chlapec však, předstíraje, že díky příliš velké synovské úctě nic nepozoruje, táhne po souši malé máry, zatímco jeho matka, ostříhaná a právoplatná Štamatova manželka, se účastní společného veselí, skládající madrigaly podepisované přiložením prstu. Tyto dosti únavné práce způsobují, po pravdě řečeno, že se baví, a tehdy, dostávajice se někdy opovážlivě až do bezvědomí, dívají se všichni tři kukátkem skrz škvíru kanálu do Nírvány

(která se nachází ve stejném obvodu jako oni a začíná vedle hokynářství na rohu) a hází do ní chuchvalce z chlebové střídky nebo kukuřičné lodyhy. Jindy proniknou do přijímacího pokoje a pouštějí schválně tam vystavěné vodovodní kohoutky, až se jim rozlévající se voda dostane přímo do úrovně očí, když spolu všichni z radosti střílejí do vzduchu z pistole.

Co se týče přímo Štamatého, tak věc, kterou se nejčastěji zabývá, je to, že večer fotografuje v kostelech sochy postarších svatých, které pak zlevněně prodává své lehkovážné ženě a zejména dítěti Buftymu, které má osobní majetek. Tento nedovolený obchod by Štamate nemohl provádět za nic na světě, kdyby nebyl měl téměř úplný nedostek prostředků, byv nucen vstoupit do armády už ve věku jednoho roku jen proto, aby mohl co nejdříve pomocí svým dvěma chudým bratříčkům, kterým vystupovala žebra, což byl důvod, proč byli propuštěni ze služby.

III.

Jednoho dne se Štamatemu, zaměstnanému jeho obvyklým filozofickým bádáním, okamžiček zdálo, že se zmocnil I druhé poloviny „věci o sobě“, když tu byl vyrušen ženským hlasem, hlasem mořské sirény, který pronikal přímo do srdce a byl slyšet v dál ztrácejí se jako ozvěna.

Štamate spěchal k dorozumivací trubce a k svému velkému úžasu viděl, jak v teplém a provoněném večerním vzduchu jedna siréna se svůdnými gesty a hlasem vystavuje své lascivní tělo na horkém mořském písku... Aby mohl neupadnout v pokušení v strašlivém zápase sama se sebou, najal si Štamate spěšně loď a vyplul na širé moře. Ucpal si spolu se všemi námořníky uši voskem...

Ta siréna se stala ještě provokativnější... Následovala ho po širých vodách, perversně zpívala a dělala perversní gesta, až pak tučet Dryád, Nereid a Tritonů měl dost času na to, shromáždit se z šířek a hloubek a na překrásné perleťové mušli donést nevinnou a zdrženlivou zrezivělou nálevku.

Plán na svedení vážného a cudného filozofa mohl být takto považován za zdařený. Sotva měl čas na to, aby vklouzl do dorozumívací trubky, když mu mořské víly lazně položily nálevku do blízkosti jeho bytu a pak, lehounké a rozpustilé, úplně zmizely za chluchotání a šileného smíchu na širých vodách.

Zmatený, poblázněný a rozrušený, mohl Stamate sotva projet s kočárkem skrz kanál... Aniž však úplně ztrácel svou chladnokrevnost, hodil na nálevku několikrát hlínu a poté, co pohodoval trochu jídla z jarmanky, vrhl se prozíravě tvář na zem a zůstal tak necitě čas po osm volných dnů, což je, jak věřil, nutná doba (podle občanského zákoníku) k tomu, aby mu mohlo být svěřeno vlastnictví onoho předmětu.

Po uplynutí této doby se Stamate znovu pustil do každodenních prací i do vertikální pozice a cítil se úplně znovuzrozen. Až do teď doposud nikdy nepoznal božské mrazení lásky. Cítil se teď lepším, shovívavějším a nepokoj, který se o něj pokoušel při pohledu na onu nálevku, mu přinášel radost a zároveň i utrpení, ale nutil ho též k dětskému pláči...

Oprášil nálevku hadrem a poté, co ji nejdůležitější otvory natřel jódovou tinkturou, si ji vzal sebou a pouty z květin a krajek ji upevnil souběžně s dorozumívací trubkou. Právě tehdy poprvé, vyčerpán pohnutím, skrz ni pronikl jako blesk a ukradl jí polibek.

Nálevka se pro Stamateho od té doby stala symbolem. Byla to jediná bytost ženského pohlaví opatřená dorozumívací trubkou, která mu dovolovala ukájet žádost lásky i vyšší zájmy vědy. Zapomínaje zcela na svoje posvátné otcovské i manželské povinnosti, začal Stamate každou noc přefezdavat nůžkami svá pouta, jež ho poutala ke kolíku, a aby mohl popustit uzdu své neohraničené lásky, začal čím dál tím častěji prolézat skrz nálevku, odrážej se od ní skákacím prknem zvlášť pro to sestrojeným a padaje při tom závratnou rychlostí na ruce na pohyblivé dřevěné schodiště, na jehož konci si resumoval výsledek svých vnějších pozorování.

IV.

Velké radosti mají vždy krátké trvání... Jedné noci Stamate, který přišel, aby vykonal svou obvyklou cílovou povinnost, konstatoval s úžasem a s rozčarováním, že se zatím z neznámých důvodů vstupní otvor nálevky zúžil natolik, že jakékoliv dorozumívání skrz ni je nemožné. Udlivený a přesto nedůvěřlivý, dal se do číhání a druhé noci, nevěře vlastním očím, uviděl s hrůzou, jak nahoru vyskočil supící Buřty. Jemuž se podařilo vejít a prolézt. Zkamenělý Stamate měl sotva sílu k tomu, dojít se uvázat sám ke kolíku; druhého dne však přijal nejdůležitější rozhodnutí.

Nejprve objal svou oddanou ženu a poté, co ji ve spěchu natřel barvou, zašl ji do nepromokavého pytle s cílem zachovat dále neporušenou kulturní tradici rodiny. Poté uprostřed jedné chladné a temné noci vzal nálevku a Buřtyho, hodil je do dostavníku, který právě náhodou projížděl kolem a strčil je do Nirvány. Přesto později převládá otcovský cit a Stamatemu se díky jeho chemickým výpočtům a kombinacím podařilo včas zařadit, že mocností vědy tam Buřty dostal místo podšéfa kanceláře.

Co se týče našeho hrdiny, tak Stamate naposledy pohlédl skrz dorozumívací trubku, ještě jednou se ironicky a shovívavě podíval na Kosmos.

Potom navždy vylezl do kočárku na kliku, vydal se směrem k tajemnému konci kanálu a otáčeje klikou s rostoucí naléhavostí, směřuje ještě dnes, šilený a zmenšující svůj objem, s úmyslem proniknout jednou do malého nekonečna a zmizet v něm.

LENKA VYCHÁZELOVÁ: Helena a její Touha

(Vysoko v horách žije Helena. Myslí si, že je ošklivá a bojí se lidí. Žije tam se starou opelichanou psicí. Říká jí Touha.

Touha přebývá v ohradě u chalupy. Celý den se dívá dolů do údolí a hlídá. Na cizího zle vrčí. Pozná-li, že ji nehrozí nebezpečí, lisne se k drátěnému plotu. Skrze škvíry v plotě se nechává hladit. Přivírá oči a drží.

Helena a Touha si dobře rozumějí. Lidem Helena nedůvěřuje. Člověk jí ublížil. Ochočil si ji, pak ji nechal vysoko v horách a sám si v údolí našel jinou. Jistě krásnější.

Helena říká, že v létě pojedou s Touhou do Austrálie. Protože ví, že do Austrálie nikdy nepojedou. Ani nikam jinam. – To je její humor.

V noci Helena nespí. Čte knihy o Austrálii a přemýšlí o bolesti. Ve dne sedá Helena ve své komůrce. Tam peče smutné koláče a zapíjí to hořkým čajem).

lenka

vycházelová

rept

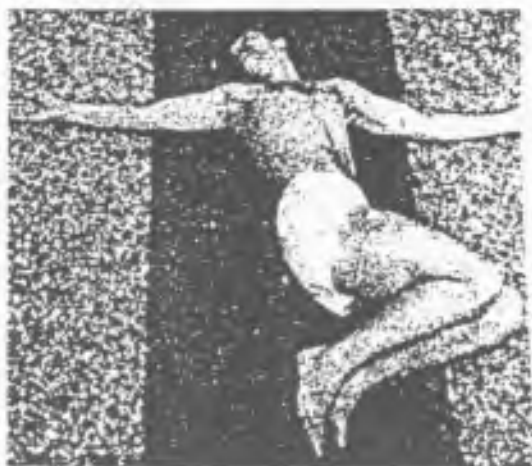
lazebnice

Ále co z toho máte
 nechte to být
 radši mi prosím
 namydlete záda
 Jo to jste hodná
 to budu ráda
 děkuju moc
 Prosím vás mužský
 to nechte plavat
 radši mi prosím
 namydlete záda
 to jste hodná
 Jsem děsně ráda
 děkuju moc
 Ještě takhle z boku nó
 ještě tady takhle nó
 trochu vejš trochu vejš
 eště eště eště vejš
 nóóóó nóóóó
 eště eště to je vono
 nononono nononono
 Taky chodím do sauny
 jednou tak za pět dní
 víte, že je to moc dobrý
 na pleť a pocuchaný nervy
 Je tam jeden takovej
 masér šikovnej
 ten vám probere
 všechny vobratle
 celou páteř to je věc
 vodzhora až dolů
 Já to předvedu
 Uvolní se
 to von vždycky říká vám
 uvolněte se madam
 a má přitom samet v hlase
 v hlase samet to já ráda
 pak mi masíruje záda
 hned ten první obratel
 na něm krouží dokolečka
 pak ten druhý pěkně krouží
 třetí krouží čtvrtý taky
 všechny krouží to je žrádlo
 co vám budu povídat
 A von vám má dlouhý prsty
 prsty jako vějíře
 to já rada
 takový ty jemný ruce
 prsty má jak houslista
 To já si vám představuju
 to si dycky představuju
 Když vám mě tak masíruje
 těma svelma prstíčkama
 že je jako vopravdickej
 rozumíte houslista
 a já že jsem rozumíte
 já jsem housle

děsně vzácný
 stradivárky krásně hrají
 virtuózi a stradivárky
 teskně hrají
 jak voní to někdy uměl
 to si dycky představuju
 teskně hrají
 teskně hrají
 Nakonec vás popláčá
 von vám má tak hebký dlaně
 hebký packy to já ráda
 hebkou dlaní na mý záda
 pak vás něžně přikřeje
 no takovým prostěradlem
 ale potom potom řekne
 počkejte jak von to říká
 Jo to říká A teď madam
 a tu madam říká vždycky
 a teď madam relaxujte
 deset minut relaxace !
 A vodejde a už není
 vypaří se prostě zmizí
 jen ta vůně
 vůně kafru
 ta nezmizí
 ta nezmizí
 A seš sama on tam není
 jenom kafr ten tam voní
 a tak tam těch deset minut
 jen tak ležím nehejbu se
 zavřu voči cítím kafr
 jemný prsty hebký dlaně
 sameť v hlase:
 deset minut relaxace !
 Von tam není tak tam ležím
 deset minut ještě přide
 a von nikdy
 Já tam jako blbec ležím
 deset minut nehejbu se
 a von nikde
 Jestli přitom relaxuju ?
 no, já nevím to spíš nee
 na to já se necítím
 Já tam jen tak deset minut
 prostě ležím nehejbu se
 tak si myslím esli přide
 ale kdepák
 a tak ležím čuchám kafr
 nehejbu se zavřu voči
 dlouhý prsty
 na mý struny
 teskně hrajou
 kafr voní
 hebkou dlaní
 struny lkají
 pro vás

(Karel Hlaváček)

Výchozí poloha — lež na zádech, ruce v upažení, dlaněmi vzhůru. Chodidla postavená na plasky jsou tentokrát u sebe, kotníky a kolena se dotýkají (obr. a). Natáčet kolena doprava a hlavu současně otáčet doleva. Lopatky musí zůstat na podložce. Ve výdrži se při dostatečném uvolnění dostanou kolena až na podlahu, kotníky i kolena se dotýkají (obr. b. c).

LENKA VYCHÁZELOVÁ (ročník 57): vl. jménem Lenka Vychodilová, herečka a kořenářka účinkující pro rozsáhlý věkový okruh publika, žije v Praze

věd má

klý ču

energická
obroda
majestáty

ČESKOSLOVENSKÉHO
klasobruslařského
LIGU

program stejně můj
jako tvůj
program skutků
program myslících
moderně

HELEDAČI GREGARIÁNSKÉHO KODEXU U.L.
již ti přiborůva

RUSKÁ KLASIKA

v překladech tomáše kafky

Malevich between
M.V. Matyushin and
A. Kruchenykh,
respectively compo-
ser and writer of the
opera 'Victory over
the Sun' (Uusikirkki,
1913)

DANIIL CHARMS NA SMRT KAZIMÍRA MALEVIČE

Zpřetrhals běh paměti
A rozhlížíš se tvář hrdostí zkroucenou.
Jméno tvé budiž Kazimír.
Díváš se, jak hasne slunce spásy tvé.
To krása prý zahubila hory země tvé.
Není kde ulehčit postavě tvé.
Dej mi oči tvé ! Otevřu okno do své hlavy !
Cože máš, člověče, tvář hrdostí zkroucenou ?
Jen mouchou je život tvůj a přání tvé – tučné sousto.
Nezáří slunce spásy tvé.
Hrom k nohám složí přilbu z hlavy tvé.
Pe – kalamář slov tvých,
Trr – přání tvé.
Agalton – ubohá paměť tvá.
Och Kazimíre ! Kde je tvůj stůl ?
Prý není a přání tvé je Trr.
Och Kazimíre ! Kde je žena k tobě ?
Ani ta není a kalamář paměti tvé je Pe.
Osm let odtikalo v uších tvých,
Padesát minut odbilo v srdci tvém,
Desetkrát řeka minula tě,
Vyschl kalamář přání tvého Trr a Pe.
„No to se povedlo !“ říkáš a paměť tvá je Agalton.
Tak stojíš a rukama prý rozháníš kouř.
Hasne hrdostí zkroucený výraz tváře tvé;
Mizí paměť tvá a přání tvé Trr.

(17.5.1935 6.1.1989)

DANIIL CHARMS
BOUŘE

1.

Děvčátko jednou pletlo si
svůj přenádherný, dlouhý cop.
Když náhle: blesk – šíp počasí
se trefil v lese najisto.
Strom na třísky se rozlétá.
Děvčátko strachy nedutá,
v ní všecičko—to pobouří.
Hle, najednou je po bouři.

2.

Když hustou travou potlouká se kůň,
pak cítivá se jako koňská strava.
Když na tě pálí střely z brokovnice
a ty se snažíš vzhlednout ke katům,
pak nuzákem jsi, nouze pravá.
Když vonnou trávu shrabávají do kupky, přelibou vůni dýchá.
To vězeň, vzatý do kobky,
hned pláče, hned zas vzdychá,
hned hlavou bije, hned zas čilí se,
na ložním prádle občas zkusmo věší se.
Sotva však pozře cibulí,
tu na duchu se cítí líp.

(1931 – 1933 † 29.4.1989)

DANIIL CHARMS OSUD PROFESOROVY ŽENY

Jednou jeden profesor něco snědl, ne však to pravé a začal se dusit. Přišla k němu jeho žena a povídá: „Co je ti?“

Ale profesor povídá: „Nic.“ A jeho žena jde zas po svých.

Profesor si lehl na otoman, chvíli ležel, odpočinul si a šel do zaměstnání.

V zaměstnání na něj čekalo překvapení, snížili mu plat: místo 650 rublů mu zůstalo úhrnem pohybů 500.

Profesor zajde tu tam, tu onam nic nepomáhá. Profesor jde k ředitelovi, ředitel ho vyhodí.

Profesor jde k účetnímu, účetní povídá: „Obracejte se na ředitele.“ profesor sedá na vlak a jede do Moskvy.

Cestou chytnul chřipku. Když přijel do Moskvy, nebyl již sto sám odejít z nástupiště.

Položili profesora na nosítka a odvezli ho do nemocnice.

Profesor neležel v nemocnici ani čtyři dny, když zemřel.

Profesorovo tělo bylo v krematoriu spáleno, popel nasypán do uzavíratelného pouzdra a odeslán ženě.

Profesorova žena sedí a pije kávu. Najednou zvonek. Co se děje? „Balík pro vás.“

Žena je celá potěšená, úsměv přes celou tvář, tiskne doručovateli půl druhého ruble a rozbaluje balík.

Podívá se dovnitř, v balíku je uzavíratelné pouzdro plné popele a cedulka – **TO JE VŠECHNO, CO ZBYLO Z VAŠEHO MANŽELA.**

Žena to nemůže pochopit. Třepe s pouzdrém, zkoumá ho při světle, cedulku přečetla šestkrát, až jí bylo konečně jasné, co se stalo, byla strašlivě zmatená.

Profesorova žena plakala asi tři hodiny, pak vzala pouzdro, aby ho pochovala. Zabalila pouzdro do novin a vzala ho do Zahrady 1. pětiletky, dřívější Taurijské.

Profesorova žena si vybrala co možná nejtišší cestu a právě chtěla pouzdro zahrabat do země, když tu najednou stál před ní hlídač.

„Ha“, volá hlídač, „co tu děláš?“

Profesorova žena byla velmi polekaná a povídá:

„Tady, no chtěla jsem do tady... do plechovky chytat žáby.“

„To je pěkné“, povídá hlídač, „jenom pozor: vstup na trávník je zakázán.“

Když hlídač odešel, zahrabala profesorova žena pozdro do země, dobře udusala zemi kolem dokola a šla na procházku po zahradě.

Během cesty na ní ale dotíral námočník. „Pojd, pojd“, povídá, „půjdeme spát!“ Ona povídá:

„Jápkak, ve dne spát?“ A námočník pořád dokola: „Spát, spát, spát.“

A skutečně se paní profesorové najednou začalo chtít spát.

Chodí po ulicích a chtěla by spát. Kolem ní se to hemží nejrůznějšími lidmi, modří, zelení, a ona by chtěla spát, jen spát.

Tak chodí a sní. A má sen, že najednou jí přichází vstříc Lev Tolstoj a v ruce drží nočník. Ptá se ho:

„Co to je?“

Prstem ukazuje na hrníček a povídá:

„Tady“, povídá, „tady to jsem udělal a teď to nosím s sebou, abych to ukázal CELÉMU SVĚTU. Všichni“, povídá, „ať se tam podívají.“

Paní profesorová se tam rovněž podívá a vidí, že už není žádný Tolstoj, ale kůlna a v kůlně sedí kuře.

Paní profesorová se ženě po kuřeti a chce ho chytit, ale kuře zaleze pod pohovku a vykukuje odtud jako králík.

Zaleze paní profesorová za králíkem pod pohovku a probudí se.

Probudí se a vidí: skutečně, ona leží pod pohovkou.

Paní profesorová vyleze zpod pohovky, a vidí, že je to její vlastní pokoj. Stojí tu také stůl s nevypitou kávou. Na stole leží cedulka: TO JE VŠECHNO, CO ZBYLO Z VAŠEHO MANŽELA.

Paní profesorová propukne ještě jednou v pláč, potom si sedne a dopije studenou kávu.

Najednou zvonek. Co je? Nějací lidé vcházejí a povídají: „Pojedeme.“

„Kam?“, ptá se paní profesorová.

„Do blázince“, odpovídají lidé.

Paní profesorová začala křičet a bránit se, ale ti lidé ji spoutali a odvedli do blázince.

A tak sedí úplně normální paní profesorová na palandě v blázinci, drží v ruce udici a loví na podlaze neviditelné ryby.

Tato paní profesorová je jen ubohý příklad toho, jak to chodí v životě nešťastníků, kteří se dostali v životě jinam, než kam měli.

(21. 8. 1936)

DANIIL CHARMS

Zadul chór a zazněl bas
z ikon hledí Bůh en face
my v modlitbách jsme pohrouženi
my robátka po zrození
našich rukou, našich nohou
dumky lehké zvedly se
jejich budou, jejich mohou
do kamení ssedly se
zvykám si a žvýkám
Bohem zasévané trávy
zemřem a pak nám třem
Bůh kyne, tam od doubravy
jdu s tebou, ne s tubou
usednout Bohu do klína
budem pět a hledět
jak božský jelen začíná
svůj útok
a jak směle
útočí na nepřítele
jak tygřice a hroznýši
pod květy leží ve skrýši.

(1930–31?)

NIKOLAJ OLEJNIKOV
OVOCNÁ STRAVA

Je tomu již dávno, na zemi když žila
Dáma, která dletám se podřídila.
V zajímavých koutcích dámského-to těla
Celá řada přání nespoutaně vřela.
Po přání vždy přijde nové přání,
Mezitím i děcko porodila paní.
Minul rok a brzy léta, – doztracena...
Její krása je však tatáž. Žádná změna.
Nevadí, že dítě mění za své plenky nerušený
Spánek v hrobě pod zemí,
Však i ona hořké polkla: s pánem měla řízení,
A tak leží ve své hrobce, jako všichni přátelé –
Feudální vrchnostáři – kněží, důstojníci, konšelé,
Ona však spí, aniž by tlela,
Hezkne, zůstává dál skvělá, mezitím co z vrchnosti
Nezbylo než pár kostí.
Mnohým dámám vrtá hlavou,
Proč je stále krásnou děvou,
Nebo proč jsou její tepny
Pevnější než jejich plotny.
To proto, že přeslovutá naše nebožka
Neměla svou stravu jak nějaká divoška.
Nebyl v ní mikrób a ani není
Díky dietnímu osvětlení.
Jestli sama někdy chceš být šťastná,
potom švestky jez a nebuď mlsná,
Nebo jez hrušky, či rybíz, či angrešt, či meloun velký
jahody lesní, nebo snad mirabelky.
nu, vzor si vezmi třeba z motýla,
Šaje štávičky a chorý nebývá,
Škrtej, důsledná buď, snaž se chránit menu své,
Dávej pozor na slepici, křepelku, vepřové.
Žádný alkohol do sebe nelej již,
Mléko proklaté též ráno nemusíš.

Zaři pomeranče propouštějíc do vrátníku,
Tehdy budeš mít moře nápadníků.
A jestliže dáš mi bihosklonně znamení,
Tehdy, jak kohoutek, rád podlehnu mámení.

**ROZHOVOR
OBERIUTŮ**

comiks

... PROTOŽE JSEM SE PŘILÍPAL NA ZED.

A JAK DLOUHO JSTE BYL
V BEZVĚDOMÍ ?

AŽ DO KONCE
GYMNAZIA.

VĚK NEPŘÍDÁVÁ MOUNOSTI, ALE NĚCO HUŘE
POSTÍŽITELNĚHO, MNĚ TO ZASÁHLO VE TŘICETI
LETECH. JE ZVLÁŠTNÍ, ŽE TI, KDO JI MĚ ZAPLO

O MĚM ZEMŘE-
LEM USTELI... ?

OD TĚ DOBY JSEM ZAČAL PÍT. JINAK ŽIVĚ JINOU
NAPSANÉ A J INAK MYSLET. POCHOPII JSEM GEN-
ALNÍ CASEN: "KDYŽ PRO SPRTELNIKA ZHLKNE RU-
NÝ DEN..." TO MÁ VELKÝ VÝZNAM, ŽE JE POLOVINA...

ŽIVOTA PROŽITO. A UŽ SI NEJSEM JIST, ZDA
ÚSPĚŠNĚ. MÁM TED DVE POUČKY: "NEMYLJI SI...

...ŽE SLED UDÁLOSTÍ, JEŽ JSOU V URČITĚM VZTAHU
KE MNĚ U KONCE "A" "NETRĚBA MU ANI SLÁVIT, ANI
BOKATSTVÍ, ANI OCENĚNÍ, POTŘEBUJI KLUBNÝ ŽIVOT".
ZÁROVEŇ JSEM JE ZAČAL ZAPÍMAT O TO, CO MI PŘÍ-
PÁDLO. PRAVDĚ: O TĚCH ŠTĚSTÍ A HLÁZENĚ
ŽIVOTA. POKUD JSEM AD VÝDEK NEBYLI HLAVNÍ-TO
JE NEVYŘEŠENÁ OTÁZKA. ALE MĚ PŘIPADÁ, ŽE
SPOČÍNÁ V NEÚSPĚCHU. A PROTO VŽDY S
RADOSTÍ POMÝSLJI NA TO, ŽE SE VRÁTÍTI DOMŮ.

TEŽE ŽÁRIVĚ MEDE, CÍTIT SILNOU VŮNI TAVĚLŠÍCH
ROSTLIN, VESKEROU SÍLU A CYNISMUS TOHOTO
PROSTŘEDÍ.

ALE VĚEL JSEM, ŽE STEJNĚ PROSTŘEDÍ BY BYLO
OKOUZLUJÍCÍ, KDYBYCH BYL VÁŠNIVĚ ZAMLOVAN,
TO BY DAK NETLUHLO, ALE ZESLONALO ŠTĚSTÍ.

JÁ SI ŠTĚSTÍ
NEPŘEDSTAVUJI NA ZASTŘEŠENĚM MÍSTĚ
NEÚSPĚCHU PŘIPADÁ JAKO ŠTĚSTÍ
PRAVDEPODPOVĚD POUZE NEMOCNĚMU ČLOVĚKU.
KDYŽ JSEM BYL V NOVĚM AFONJI, BYLO
PRO MĚ NESNESITELNĚ VIDĚT KAŽDÉ RAMO...

CHARNS SPĚLIL, ŽE BUDE BRZY BYDLET
V NOVÉM POKOJI.

A JAK SI HO ZAŘÍDÍTE:
JAKO LEVÝ NEBO TUCHOVÉ?

ŘEKNĚTE CHARNS, JE
PRO VÁS TĚŽKÉ ZŮSTAT
VE SVÝCH LEVÉM-POKOJI,
KDYŽ VŠICHNO ODEJDOU
A VY ZŮSTATETE SÁM...

POCHOPIL JSEM, JAKÝ POKOJ MÁM RÁD:
ZAVALENÝ VĚCMI S ÚKRYTY.

PŘECITL JSEM
VYVEDENSKÉHO
ROMÁN.

(JEDNÁ SE O NEPOCHOVNÝ ROMÁN)
"VRAZI A PLUPÁCI"

...OHLEDECH RUŠÍ
POURDASH, ALÉ KONEC
ROMÁNU JE SILNÝ.

VYVEDENSKÝ ŘÍKAL,
ŽE PROZA JE PRO NĚHO TAJEMNÁ, NA
JEHO ROMÁNE SE MU NELÍBÍ VJEDNÍ
TÓN. TÓN DEJME TOMU PHOTOGRAFICKÝ
PROTOKOLÁRNÍ. TAK TEN V MNOMA...

MYSLIM, ŽE JE VYVEDENSKÝ PROZA POKONCE
LEPŠÍ NEŽ JEHO VERŠE TO JE ZÁKLAD PROZY
BURBOUCNOSTI,
JEJŮ OBJEV.

V TOM SPOČÍNÁ VYVEDENSKÝHO POMAHOPNOST.
ŽE MŮŽE PSÁT JAKO GRAFOMAN A
VÝSLEDEK JE PŘÍSTOČNÝ
NE ZPRAVNÝ

JEHO NEDOSTÁTKEM VÍKAK JE,
ŽE SE NEMŮŽE REALIZOVAT.

DESCARTES MĚL TAKOVOU PRINCEZNU,
PREDNAŠEL JÍ RŮZNÉ VEDY A MĚL ZA
TO ŽILSINĚ PENÍŽE A NEPOČÍTAL
FINANČNÍ PROBLÉMY.

A JAK ŽE JESTLI
PRINCEZNU POTKÁTE,
HLEDJTE VYŘÍDIT...

ŽE NETRPELIVĚ ČEKÁM,
AŽ ME K SOBĚ POZVE
PREDNAŠET.

JAKOVĚ SEMJONOVCI, DESCARTES
VŠAK MNOHO VĚPEL, ON MOHL...

PREDNAŠET A TY?

CO TY VÍŠ?

MLOUPOSTI, DESCARTES TAKY
ČETL A BYL LENOCH. JEHO
JEDINOU MYŠLENKOU BYLO...

NEUSPĚCHANOST PŘINÁŠÍ
STĚSÍ JENOM
JAKO PAUZA.

ČASTO MI PŘÍPADÁ, ŽE NENÍ ŠTĚSÍ BEZ...

...USPĚCHANOSTI A ŠHONU, BEZ MOCI A PUZENÍ.

JEMUŽ JSEM SE NESPRÁVNĚ...

...VZDÁLIL.

TO JE SAMOZŘEJNĚ
ČÁSTEČNĚ
MLHA VE ŠTĚSÍ.

NEVÍM, MOC ME
NIKDY NEVADILA...

ŠTĚSÍ POPLÉ ME ZKUŠENOSTI NEPŘÍCHÁZÍ
NIKDY V PRAVOU CHVÍLI, ALE S OPOZDĚNÍM,
KDYŽ UŽ ÚSILÍ O NĚJ UŽ VYPRAHALO,
A JE TŘEBA SE UTVRZOVAT,...

JE STÁLE
JESTĚ JE.

ANO,
JE OTRAVNÉ
ŽÍT VE SVĚTĚ
TUTYCH
TELES.

NAPŘ. SKŘÍNĚ, VEN-
TILÁTOR, KNIHOVNA,
NECÍTÍM V NICH
NIC POTŘEBNÉHO
NEBO BLÍZKÉHO.

JE EVIDENTNÍ, ŽE USPOŘÁDÁNÍ ŽIVOTA JE TAKOVÉ,
ŽE SJESTÍ LZE DOSAHNOUT POUZE VYNALO-
ŽENÍM VSECH SIL ZA
NEKLIDU A
USPĚCHNĚ

NEJPODPNĚJŠÍ JE, ŽE MI NEJACHTĚN PRÁVA
NA TO, CO BUDE DÁLĚ, NECHÁME. PRÁVO A TAKÉ
HO NEPOTŘE-
BUJEME.

SA DÁLĚ

TO JE DOKONCE DŮLEŽITĚJŠÍ, NEŽ ZDA SKUTEČNĚ
EXISTUJE.

MOUCHA NESMRTELNOSTI NEPOTŘEBNĚ JE A JAKO
MYSLET SI, ŽE MY ANO. INDIVIDUALITA SE MI JEVI JAKO ÚPLNĚ BEZCENNÁ.

JEŽENÉ A ZCELA PO
PRÁVO PRACOVNÍ

NEJACHTĚN PRÁVA
NA TO, CO BUDE DÁLĚ, NECHÁME. PRÁVO A TAKÉ
HO NEPOTŘE-
BUJEME.

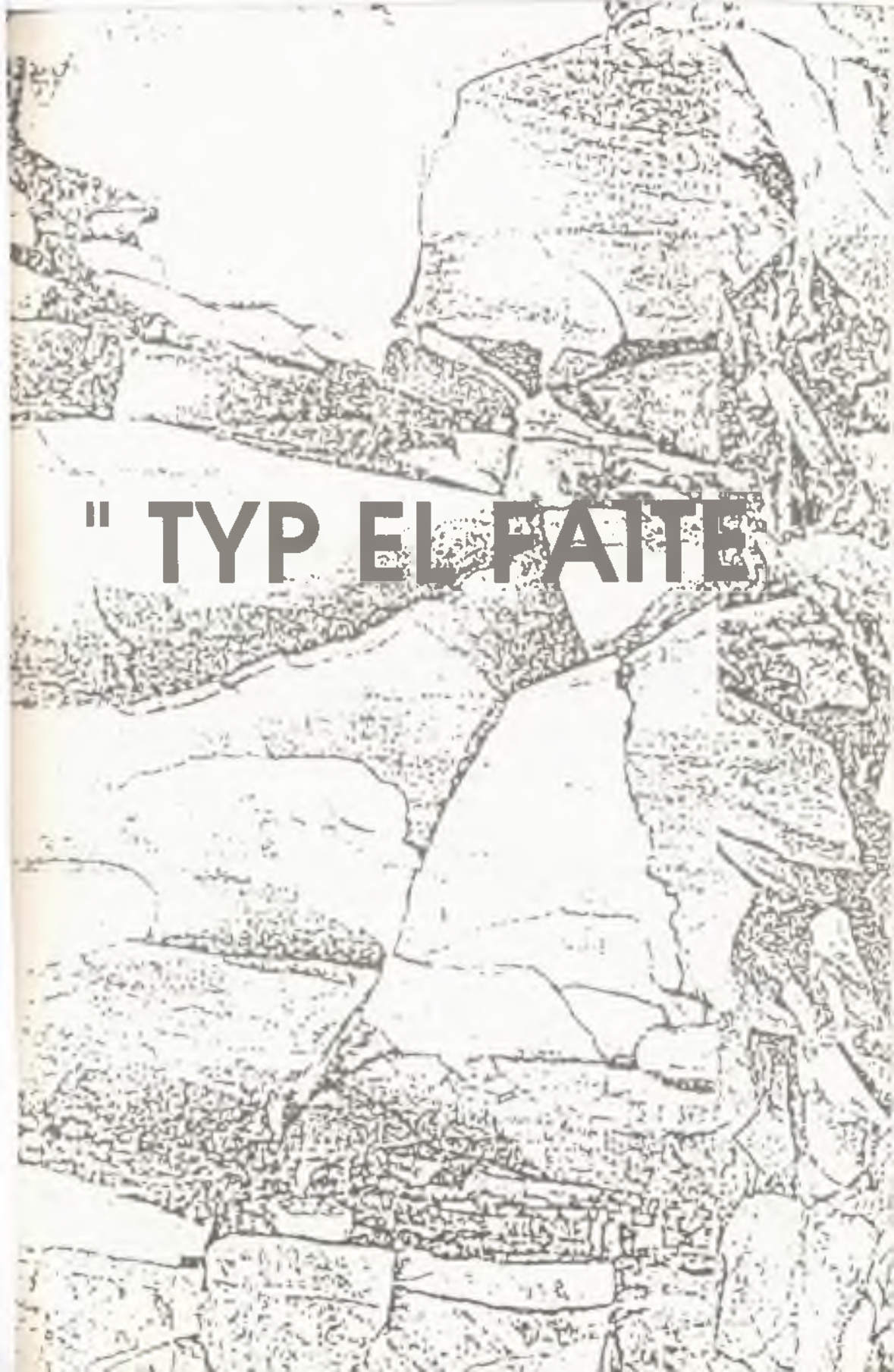

*Vkus milovníka moderní hudby
nezklamou nahrávky skupiny*

VLTAVA

Beat z Československa

" TYP EL FAITE

Zápis z provedení představení „TYP EL FAITE“

FAJTOVO DIVADLO

Typ el faite (27.1.1989, KD Barikádníků, Praha 10, v rámci akce K ROK 89)

Na srozuměnou: el faite = typ člověka z Limy z konce 19. století (původně z anglického fighter = bojovník, mafián), děsil okolí svými mohutnými kníry, výhružným, drzým chováním, agresivními gesty a zvučným vyzývavým hlasem...

(viz. Martha Hildebrandt, Perunismos, Lima 1969 slovník peruanismů)

1. Námět

Text V. Kandinského „Taneční křivky“ ozřejmuje postupy užívané při tvorbě představení. Je však třeba upozornit, že to, co zde z důvodu přehlednosti paradoxně nazýváme paradoxně námětem, bylo přiřazeno až k hotovému tvaru představení, a to ještě nikoliv autorem Fajtem, ale pouze s jeho souhlasem. Text byl rozdáván obecnstvu.

VASILY KANDINSKY

TANEČNÍ KŘIVKY

Dokonalé mistrovství je bez exaktnosti nemyslitelné. Exaktnost je výsledkem dlouhodobé práce. Sklon k exaktnosti je však vrozený jako jedna z nejdůležitějších podmínek nadání.

Tanec Palucca je mnohostranný a může být také z více hledisek ozřejměn. Co bych zde chtěl podtrhnout není přesná výstavba tance v jeho dobovém vývoji, nýbrž v první řadě přesná výstavba jednotlivých momentů, které jsou zachytitelné fotografickou technikou. Řečené dokumentují dva výrazné charakteristické rysy tance:

- 1) jednoduchost celé formy a
- 2) práce s velkou formou.

Laikům něco takového může připadat jednoduché – umělec však dokáže tyto charakteristiky ocenit. Jednoduchost a velká forma jsou dány málokomu.

Mé tvrzení nemůže nic dokázat lépe, než převedení některých momentek do grafického schématu.

Požadavek exaktnosti nezná kompromisu ani vůči záhybům a ořpům oblečení. Také „mrtvá hmota“ se podřizuje velké výstavbě. Momentka poskytuje vytržené, strnulé formy – pózy, jak na začátku, tak na konci figury.

Vznik figury – pózy je organicky pomalý, přechodná stádia unikají pozornosti pozorovatele a jsou postižitelné jen pomocí časové lupy, která překvapivým způsobem rožšířuje škálu lidské vnímavosti.

Tanec Palucca by měl být bezpochyby nahlížen prizmatem časové lupy, což by též umožnilo exaktní analýzu tohoto exaktního tance.

Nechci, aby mi bylo špatně rozuměno – ozřejmíl jsem jen jednu stránku umění tance Palucca. Ovšem právě tato stránka nabývá dnes na významu. Naše doba je poznamenána vzestupem vědeckého bádání o umění. Já doufám a zároveň jsem přesvědčen, že právě Palucca bude pro podobné úvahy cenným příspěvkem.

2. Pokus o holou rekonstrukci scénáře:

I. úvod:

rozsah: 20 min.

vizuální složka: na jevišti se v matném osvětlení pomalu a velmi dlouho pohybuje nezřetelná postava, zleva doprava a zprava doleva, prostor se jen velmi zvolna prosvětluje

zvuková složka: šplouchavý zvuk kapající vody, v pravidelných intervalech cinkot kovu

II. „mluvená akce“

rozsah: jen 1–1,5 min

vizuální složka:

- a) zvolání ve tmě – „Jsou řasy. Slunce... svítí na mě“ + citoslovce zvolání (vše bez jediného náznaku emoce)
- b) Zleva osvětlená tvář: „Teď stojím. Slunce. Svítí na mě“ + citoslovce zvolání
- c) Zprava osvětlená tvář. MLČÍ.

zvuková složka: viz bod I.

III. akce ve světle

rozsah: 1–1,5 min.

vizuální složka: ostré osvětlení dosud temné scény, nastříbrno nalíčená

postava ve stříbrné kombinéze žongluje se stříbrnou kuličkou. Na závěr akce vkládá kuličku do úst. Rychle, ne uspěchaně, jakoby bezděčně.

zvuková složka: intenzivní pisklavý tón

IV. cviky s tyčí

rozsah: 30 min.

vizuální složka: bodově nasvícená postava vyjmutá ze tmy provádí „cviky s tyčí“, maximálně pomalý pohyb akce ústí v opětovnou tmou (uplatnění tezí „Tanečních křivek“)

zvuková složka: ze zvuku viz bod I. vyrůstá smyčka s inimalistickou hudbou Phila Glasse (varhánky, dívčí zpěv)

3. Scéna:

Dva stříbrné kvádrovité sloupy rozdělují stříbrné pozadí na třetiny. Prostor je stříbrně zastřešen a ohrámován.

4. Typové určení představení:

Fajt v tomto představení překračuje industriální určenost svých předchozích performancí a sahá po exaktních minimalistických výrazových prostředcích. „Událostí není to, co na jevišti předvádím, ale hlavně to, že se vůbec na jevišti ocitnu!“ Každé použité gesto hrozí rozmělnit onu základní událost. Proto je užito jen toho nejnezbytněji nutného, co je schopno dále umocnit a uskutečnit význam oné prvotní, určující události. Představení je tvořeno napětím uvnitř minima. V úvodní scéně je divákovi poskytnuta dostatečná doba na koncentraci a akceptaci Fajtova pojetí času pro toto představení. Ve vrcholné akci „cviky s tyčí“ je již divák maximálně koncentrován a tudíž schopen náhledu skrz „časovou lupu“, tj. žádoucím zrakem.

5. Pojem klíčový pro akceptaci představení:

GRIF. Představení je sledem „grifů“. „Grif“ je antimetaforické gesto neosílené k výtvarnému, dějovému nebo jinému ustálenému výkladu. „Grif“ žije svým

životem souběžné s životem např. dějů a výtvarna, které jsme již tradičně schopni dešifrovat (víme, jak na to). „Grif“ je stavebním prvkem vrocholné akce „cviků s tyčí“, soluslednost „grifů“ je jejím jediným výrazem a čistotou. Zde „grif“ vnímáme jako něco mezi kouzelníkovými gesty a akrobaticko tanečními kreacemi.

6. Souvislosti

Fajtova jevištní prezentace je oním pověstným „vrocholkem ledovce“, vyvrcholením dávno již započaté performance. Performance je v období zrodu představení samostatným rozměrem Fajtova života. Fajt své představení hraje vždy jen jedenkrát, protože jejich opakování v plné šíři by se rovnalo opakování celého procesu zrodu a završení představení. Poctivost Fajtova divadla je poctivostí ruční práce. Vše, co je ve výsledné, závěrečné fázi diváku předváděno, je výsledkem jedincovy námahy nezmírňované technickými nebo organizačními finesami. Jeden člověk a jedno vypůjčené auto. Je v tom kus dojemné neschopnosti. Těžko též říci, zdali je to úmyslem. Vidět představení a nebýt účasten jeho přípravě je obdobné tomu vidět videozáznam představení a nebýt na něm divácky účasten. V právě řečeném lze spatřovat souvislosti s konceptuálním uměním 70. let a též opodstatnění tohoto článku, záznamu, svědectví, jehož hlavním posláním je pokus o chabé zdokumentování neopakovatelného v náznaku souvislostí.

7. Divácký ohlas

Dobry až výborný. Z akcí K ROKu 89 nejnavštěvenější představení. Okolo stovky diváků.

8. Upozornění na rozloučenou:

FAJT JE Z MOSTA.

FAJTOVO DIVADLO

uskutečněná představení:

- Šaškovy stereotypní údery na buben (Klub Iuridica, 1987)
- Jednotčiny imperativy (KS Delta, 1988)
- Turbína (společně s D. Vávrou a dalšími, DVÚ Hradec Králové, podzim 1988)
- Typ el falte (viz výše)

články:

- Štěpán Kafka: Za Fajtem (Quašňák No 1)
- Štěpán Kafka: Od zdrátovaného malíku k puklinám na jevišti (Quašňák No 2)
- Petr Slabý: Kavárna 3/89
- Jan Rejžek: Echo

PRO MAGAZÍN Q PRO ZMĚNU ZPRACOVAL ŠTĚPÁN KAFKA

štěpán kafka

o natálii

nikoliv

o slonech

„O čem to bude?“, vyzvídala Natálie.

„Vo slonech.“ Nebyla to pravda.

„Nemluvíš pravdu!“

Pokrčil jsem rameny. Kadeřnictví, před kterým jsme stáli, bylo zlaté, vonné a plné kadeří.

„A jak se vám dá říkat?“

„Myslíte jménem?“

S úsměvem, jakým byla otázka položena, jsem nebyl spokojen. A pak – když už to musel být, sahám po názvu Bruno, který nemám rád.

Často tedy raději volím útek.

UTÍKÁM...

PRCHÁM...

„Jste ve tváři celý brunátný, pane“, šklíbila se dívka Natálie, když mne dostihla. Tedy si někde obstarala informace.

„Bruno“, pohrávala si zamyšleně s mým názvem.

„Natálie.“

ČAS PLYNUL.

„Víte, že jste bídák?“ Bídák, bídák, bídák, bídák, bídák...

Pozvolna jsme se vydýchávali. V našem věku to ještě šlo.

„Budiž.“ Vyzvěšovali vlajky, a tak mi moc nevadilo, že ji vlastně klamu.

„Bruno“, pohrávala si zamyšleně s mým názvem. „O čích slonech to bude?“

Čích je hrozné slovo. Natálie je však velmi hodnotná.

„Lhal jsem, já bídák. O slonech to nebude. Ani teď, ani nikdy jindy. A nemluvme již o tom.“

Ulevilo se mi.

„Já vím“, ulevilo se jí.

Hleděl jsem do výlohy a myslel na léto. Bruno – jak mě jen tohle napadá. Takový divný název! Inu, jsem tedy Brunem.

Poté v metru. Natálie se mi svěčuje, že má doma mnoho co na práci. Přikyvuji. Povzbuzena přidá výčet všeho toho, co má doma na práci. To už je ovšem horší. Abych nebyl protivný, říkám, aby si našla místo v kadeřnictví. Rád lidem mluvím do života. A kadeřnictví je ostatně zlaté, vonné a plné kadeří.

Natálii by – teoretizují – mohlo být jedno, v rámci jakého odvětví terciární sféry se emancipuje jako placená příslušnice zpětného odřadu. Pod tíhou argumentů horlivě kapituluje.

„Natalí?“

„Ano, Bruno?“

„Každý den se na vás budu chodit dívat!“ Plaše se usměje.

„Slíbíte mi, že se ovládnete?“

Stále v metru.

Stanice jsou dlouhé, výhled mizerný a cestující všední. Natálie vystoupí a já v té šedi zbudu sám. Je nasnadě, že posléze i já zvolím svou cestu.

Jdu kolem pouličních luceren. Natálie se ke mně připojí o dva bloky dále a o tři dny později.

„Hodně jsem teď ty tři dny telefonovala“, říká mi dívka Natálie. Jedná se o moji partnerku. Všímám si, že se nápadně často škrábe na tváři. Má proč být nervózní?

„Nevadím vám?“, provokuji. „Udělají se vám škrábance!“

Nestojím jí ani za ledový pohled. Alegorickými ulicemi ženou Asijaté své hřebce (O Asijatech a jejich hřebcích více v příštích kapitolách).

Jdu a při chůzi si sunu ruce stále hlouběji do kapes. Vypadám zajisté zbědovaně. Lidé se po nás otáčejí, neboť jim dochází, že zde něco neklape. Takový vandrák a takové hezké děvče! Lidé se zastavují a vytváří nám tak špalír. Natálie je okouzlena svoji popularitou a i já musím přiznat, že mě zájem ze strany veřejnosti těší. Jak už to však bývá, záhy začneme své role přehrávat a staneme se nevěrohodnými. Lidé se rozejdou po nákupech.

Natálie vezme ztečí sošný památník anonymního buditele.

„Tako co je, no!“, volá seshora, jako by ode mne lecos očekávala.

Vyzuji se tedy z nemotorných škrpálů a pílím za ní.

Když jsme sestoupili opět na zem, byli jsme legitimováni.

„Nevím, nevím...“, poučoval nás čemík. „Za bílého dne takovéhle kousky obvykle neprocházejí...“

Byl čas přednést obhajovací řeč. Horlil jsem apaticky proti zmechanizované době, ekologickým katastrofám a nedostatku srdečnosti v mezilidských vztazích. Duly větry, což mému hlasu dodávalo na sytosti a barvě.

„Bude tě to stát předvolání“, zatahala mě Natálie za rukáv, když jsme osaměli.

Zadíval jsem se do jejích tmavých očí a napadlo mě, zdali jí vlastně není škoda pro zpětný odřad. Vezmeme však v potaz následky příslušné změny: nebylo tajemstvím, že po mezioborové migraci dotyčná osoba ztrácí právo na přednostní odběr toreadorských prýmků hrazených z fondu

6

FKSP. A to by v případě Natálie bylo zlé. Přiklonil jsem se raději k rozšířenému názoru, že je vlastně jedno, jakým způsobem se člověk zaopatřuje. Ó, jak jsem se tehdy mýlil! Tehdy však bylo ještě před revolucí!

Tramvaj brzdila a od kol jí sršely jiskry.

„Tak mohu s vámi počítat?“

Přišel jsem nazítří. To již pracovala v kadeřnictví. Bylo patrné, že k příležitosti mé návštěvy se nijak zvlášť nepřizdobila. Pouze všední pouliční teplákovinu vyměnila za bílý pracovní pulover s obvyklým dekoltem ráže 73 mm, bílou sukni těsně nad kolena a kanárkově žlutého motýla ve vlasech. O pracovním úboru příslušnic zpětného odřadu se toho v pánských společnostech něco namluvilo! Nyní jsem musel uznat, že vyhlášení prasáci v ničem nepřeháněli.

Natálii bylo vidět, jak sedí v malé zadní komůrce. Vyplňovala právě jakési formuláře. Nezaregistrovala mě okamžitě, a tak jsem měl trochu času, abych se nabažil pohledu na svůj milovaný sen.

Náhle však vzhlédla, zaměřila, zamávala. I já zdrženlivě pokynul na pozdrav. Jakýmsi neokázalým gestem mě vybízela ke vstupu. Ale to ne, ó, to já nemohl. KADEŘNICE BYLY ÚŽASNÉ, VONNÉ A NAKADEŘENÉ A KADEŘNICTVÍ JÁ PROSTĚ NEMOHL VNÍMAT JINAK, NEŽ JAKO PAST. Náhodní chodci se museli stídat v podpírání mého bezvládného těla, které bylo ovládáno nezkrotitelnými pocity libosti. Nakonec jsem do nitra kadeřnictví vyslal malého špunta, kterého jsem předtím nejen navedl, ale i podplatil. Vrátil se zpět s očima navrch hlavy a drmolil cosi o tom, že schůzku mám sjednánou na půl patou.

Mohl jsem si tedy odpoledne pospat, což zbožňuji.

V půl šesté a v kavárně bylo nasnadě, že léto již dávno skončilo, Natálie není Natálií a já nejen, že nejsem Brunem, ale ani mnoha dalšími.

Bojoval jsem však z plných sil.

Hovořil jsem, smál se, pohoršoval se. I Natálie zůstávala a snažila se. Nebyl jsem jí tedy zcela lhostejný.

„Prosím?“ nerozuměl jsem té cifře. „Kolik?“

„Možná méně“, uculkla nejistě. „Ale ne o mnoho. Jsme v nóbl podniku.“

Raději jsem si nechal zablokovat běžný účet. Na spropitné se tehdy nedostalo.

Poté při odchodu:

Bylo to takhle (podle deníku):

Toaletářka nechtěla pustit Natálii na toaletu, neboť mé partnerce se nedostávalo drobných. Po naléhavé domluvě podnikového lamželeza jsem vyklopil drobné. Neobešlo se to bez sykotu. Přes výhružku, že si vyžádám knihu připomínek, jsem byli duševně zvalchováni. Na ulici jsme vyšli rozrušení. Natálie se do mne zavěsila. Chtěl jsem ji udělat radost a tak jsem jí sdělil, že ji miluji. Obrátila oči v sloup : „Och, vy a milovat?“

Přikývl jsem kývnutím hlavy.

Mlčela.

STEJNĚ MI S NÍ BYLO DOBRĚ.

„Bruno“, obrátila se na mě s novým zájmem. „O čem to tedy bude?“

Bylo třeba odpovědět. Dlážba se před námi vlnila v nepravidelných křivkách.

„Ovšem. Bude to o něčem. Ale to o čem to bude, bude v každém slově. Jako celek však...“, nedostávalo se mi slov. „Má milá, velké téma není nic pro mne.“

Vzal jsem jí za ruku.

(Podle deníku pak má přijít : „Nechte toho“, utrhla se na mě. — já však fantazírui :

Cítil jsem teplo její ruky ve své dlani. Bylo to krásné, jak jen dokáže být krásná láska. Láska – ten věčný bazilišek.)

Dalo se do deště. Mokla mi hlava. Pardon – mokly nám hlavy.

I Natálii, mému milovanému snu, déšť přilípával vlasy k hlavě.

„Náš král je nahý“, pamatuji si i bez deřku, jak Natálie oslovovala okolojdoucí siluety. Spěchali dále, ti lidé. Schovali jsme se do hloubky průjezdu.

Jak jinak, líbali bychom se v tom průjezdu za toho deště. Ale času nebylo nazbyt.

I já měl doma mnoho co na práci.

KVAŠŇÁK III

MAGAZÍN PRO POHODIČKU

REDAKCE:

KAFKAS BROTHERS,

MOJMÍR PUKL,

DUCK VALURA,

TOMÁŠ MACHEK

VDÁVÁ NAKLADATELSTVÍ Q

KONTAKTNÍ ADRESA

NAKLADATELSTVÍ Q

STĚPÁN KAFKA

QRAVSKÁ 1896

11Q QQ PRAHA 1Q

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	
A	V	I	E	C	H	N	O	M	O	Z	N	E	
B	Y	L	T	I	A	I	K	I	I	E	T	L	1314
C	J	E	N	N	E	R	O	M	U	N	I	S	T
D	I	H	A	T	J	E	V	O	M	A	K	A	K

VÝTVARNÁ Q SEKCE:

MOJMÍR PUKL (ročník 56): královéhradecký konceptuální umělec, student, přes několikánásobná ujištění, že patří mezi newyorskou bohému stále omylem žije v Praze

DUCK VALURA (ročník 57): vl. jménem David Vávra, vyzábělý had s očima jedovatého míma, akademický architektura, herec, zlatokop, banjista, sportovec, žije v zajištěných poměrech a v Praze

TOMÁŠ MACHEK (ročník 70): Q-piccino, benjamínek, student umělecké školy, žije v Praze

Q exkluzivita

GREGARIANSKY KODEX UŽIVATELE LICOUSU

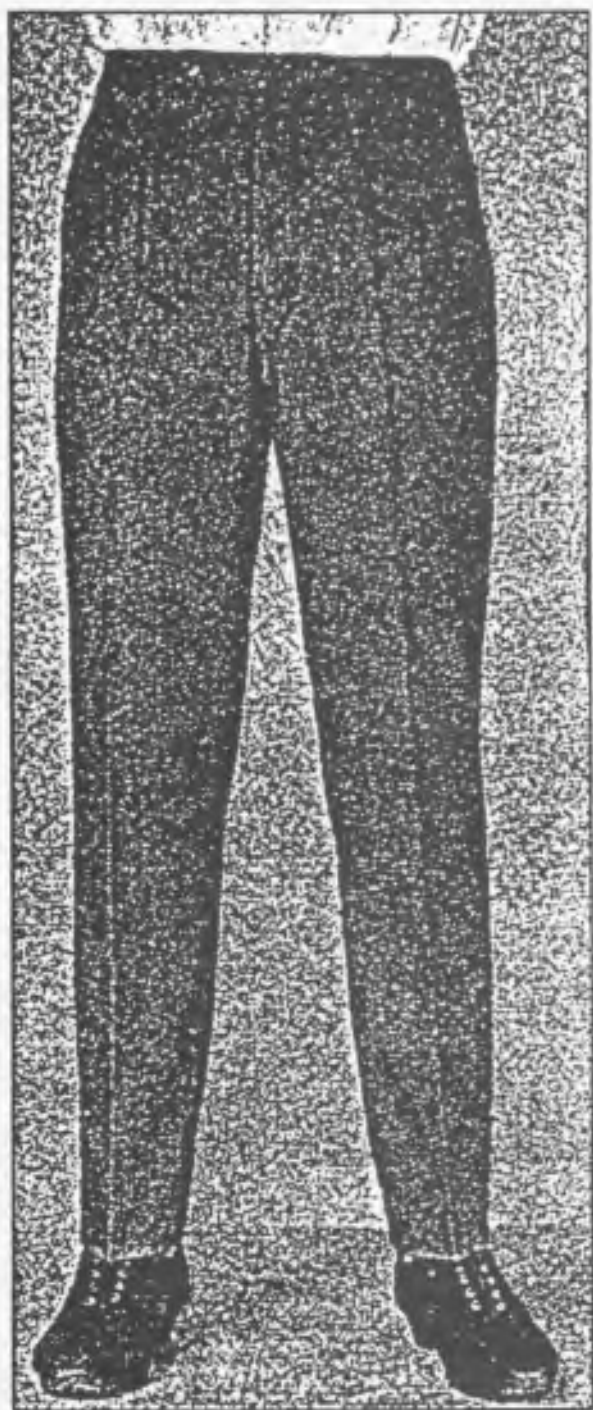
1. Licous člověku přitahá!
2. Múzy miluji licousový šarm!
3. Nebojme se licousu, bývá vyléčitelný!
4. Udržovaný licous je i bez fraku kvalitním společníkem!
5. Licous penězi nepočítáš!
6. Moderní Evropa licousa nepokoří!
7. PC/OR! Na licousu se inženýr nezaťojí!
8. Četnost výskytu licousu – znamení mravní síly obce!
9. Zpeněný licous kontinenty dobývá!
10. Prorostlý licous na másle – tajemné sváteční menu!
11. Licousová gramatika – detektor stupně vzdělanosti!
12. Zamířovaný licous potírej výhradně zahraničními oleji!
13. Licousové mléko – reformní strava!
14. NEGRAMOTNÝ LICOUS NAHRADÍ POMLÁZKU!
15. Nefedný licous působí i ve vysokém stáří!
16. Licous – tlumočník citu!
17. Chraň se licousu upírat mocenské ařbyce!
18. Qicovský licous polasá, když puberta praskne dveřmi!
19. Licous lze i doporučit (doporučený licous netřeba frankovat)
20. Udržovaný licous očaruje i kamen

LICOUS – JINÝ ŽAZITEK!

Don't drink whisky without whiskers!

WHISKER - DIFFERENT EXPERIENCE!

HLEDAČI G.K.U.L. hoří

NOVINKA - PEČENÉ KALHOTY

Nové vypínací ložisko spojky ze ZVL, Kysuckého Nového Města je kuličkové jednořadé s kosoúhlým stykem. V kompletu s vysouvací objímkou je samostředící. Má klec z plastu, a také plastový těsnicí kroužek.

SYMPATISCH !

Nakladatelství a vykydatelství

Jeden ze stockmanů ze stanice Zasněného klokanu.

m a g a z í n • p r o p o h o d i č k u